

resurse spirituale

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

Nr. 42 - 2018

SLUJIREA ÎNTR-O ADUNARE MAI MICĂ

Cultivând sănătatea și creșterea bisericii

Bisericile mai mici pot face lucrurile mai bine:
cum să profiți de mărimea bisericii tale
Stephen Lim | 3

Construind relații cu comunitatea
Joseph B. Fuiten | 7

Cum să te îndrăgostești de biserică ta
Neil B. Wiseman | 11

Creșterea: Când nu te privește nimeni
Marcia Lednicky | 16

Sămânță semnificativă – Seria Secerișului continuu
Secerând în vreme de foamete (Partea a 8-a)
Declară-o! (Partea a 9-a)
Rick Thomas | 20

Gestionarea conflictelor într-o biserică mai mică
James D. Wilkins | 26

Seria „Trăirea în Împărăție” – Partea a 14-a
Proclamată de către ambasadorii Săi
H. Maurice Lednicky | 29

Lucrarea dublei vocații
Chris Rainey | 32

REVISTA resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

resurse
spirituale

Revistă publicată de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 10, CP 25, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.177.636; 0771.746.787
E-mail: edituralife@gmail.com,
Website: www.liferomania.ro; www.resursespirituale.ro

Colectivul de redacție:

Redactor Șef: Warren Flattery
Traducător: Laurențiu Pășcuți
Editor: Laurențiu Pășcuți
Layout: Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.

Bisericile mai mici pot face lucrurile mai + bine

Cum să profiți de mărimea bisericii tale

de Stephen Lim

Un procent mare al lucrătorilor creștini, inclusiv până la 80% dintre misionarii peste hotare, provin din biserici mici.

„La nivelul tuturor factorilor calitativi, bisericile mai mari pălesc în comparație cu cele mai mici.”¹ Christian Schwarz a ajuns la această concluzie surprinzătoare în urma celui mai complet studiu asupra creșterii bisericii ce a fost făcut vreodată, în care au fost implicate peste 1000 de biserici de pe 6 continente. Cercetarea și observațiile pe care le-am făcut, împreună cu experiența mea, confirmă validitatea acestei afirmații.

În ciuda unui număr mai mic de oameni, de personal, a unor facilități, resurse și programe mai limitate, o biserică mică se bucură de:

- O părtășie mai bună
- O grijă pastorală mai bună
- O mai bună ucenicizare
- O implicare mai mare în lucrare
- Mai multe persoane chemate în lucrarea de slujire

Aceasta nu înseamnă că toate bisericile mici o duc bine. Multe dintre ele sunt descurajate și o duc greu. Unele sunt localizate în comunități a căror populație este în descreștere, pe când altele se complac în starea lor. Cum pot pastorii bisericilor mai mici să facă față acestor realități și să profite de mărimea bisericii lor?

Scopul meu în scrierea acestui articol este acela de a încuraja pastorii bisericilor mai mici arătându-le faptul că mărimea bisericii lor poate fi mai degrabă un ajutor decât o piedică în calea unei lucrări eficiente.

CE FAC ACESTEA MAI BINE

Iată câteva domenii în care bisericile mai mici o duc adesea mai bine decât cele mari.

O părtășie mai bună

Mulți au observat dinamica relațiilor familiale din cadrul bisericilor mai mici, în care toți se cunosc și au o legătură unii cu alții. Lucrul acesta este susținut de faptul că în medie 46% din membrii acestor biserici fac parte dintr-un anumit grup mic, pe când în mega biserici acest procent este de doar 12%. Bisericile mai mari se luptă să creeze o atmosferă specifică bisericilor mici, ceva ce în cadrul acestora din urmă există în mod natural.

O grijă pastorală mai bună

În bisericile mai mici, pastorul cunoaște fiecare membru și petrece timp cu acesta în cadrul unor activități diferite.

La începutul lucrării mele am păstorit o biserică mică din Los Angeles. Nu doar le-am predicat, dar am și lucrat împreună cu ei în comitete, le-am făcut vizite la domiciliu, am zăgrăvit și am făcut curățenie împreună cu ei în timpul săptămânii. În fiecare săptămână duceam cu mașina tineri și copii la diferite activități, iar în fiecare sezon am jucat în echipele de softball și baschet ale bisericii. Am ajuns să cunosc bine adunarea, așa că îmi dădeam repede seama când cineva avea o problemă.

Pastorii bisericilor mari trebuie să petreacă mai mult timp ocupându-se de aspecte administrative pentru ca toate programele să se desfășoare în rânduală, astfel aceștia îndeplinesc mai degrabă un rol de director executiv. Ei se pot împrieteni doar cu anumiți membri. Pe ceilalți membri ai adunării lor de abia îi cunosc.

O mai bună ucenicizare

De ce au cei ce frecventează biserica în mod regulat un impact atât de scăzut asupra societății noastre? Dallas Willard consideră atât de evidentă lipsa unei ucenicizări autentice. El denumește această lipsă drept „elefantul din biserică”.²

Prea adesea am presupus că dacă cineva a participat la un curs de șase luni atunci a devenit în mod automat ucenic. O mare parte a uceniciei implică petrecerea unui timp regulat cu alți oameni de la care să înveți. „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos”, scria apostolul Pavel (1 Corinteni 11:1). Fiind în compania altora le putem observa progresul și îi putem încuraja și corecta. Îngrijindu-ne și rugându-ne pentru progresul lor spiritual îi vom motiva să crească.

Ucenicia oferă o satisfacție deosebită când vedem cum ne multiplicăm prin alții. Pe lângă lucrarea lui itinerantă de învățare și vindecare, Isus a petrecut trei ani și jumătate ucenicizând un număr de 12 persoane. Împuterniciți de Duhul Sfânt, acești ucenici au lansat Biserica într-un seceriș de

Bisericile mici sunt de 16 ori mai eficiente
în evanghelizare decât mega-bisericile.

20 de secole, care se răspândește în întreaga lume. De obicei, pastorul trebuie să ucenicizeze în mod temeinic un grup inițial de credincioși înainte ca aceștia să poată uceniciza la rândul lor pe alții. În această privință, pastorului unei biserici mai mici, care are mai puține programe de supravegheat, are un avantaj clar care constă în mai mult timp disponibil.

O implicare mai mare în lucrare

Deoarece pastorul este de obicei singura persoană plătită într-o biserică mai mică, membrii știu că dacă nu se implică în lucrare nu se va întâmpla nimic. Fiecare tânăr este încurajat să slujească. Fiecare membru se simte necesar. Disponibilitatea de a învăța făcând, devine mai importantă decât profesionalismul cerut în cazul bisericilor mai mari. În bisericile mici, în medie 31% dintre membri slujesc într-o lucrare potrivit darurilor lor, în timp ce doar 17% fac lucrul acesta într-o mega-biserică.

Când am început să păstoresc biserica din Los Angeles, adunarea era formată, pe lângă copii, din doi adulți, zece studenți și zece liceeni. Fără excepție, s-au implicat cu toții foarte curând în slujire.

Mai multe persoane chemate în lucrarea de slujire

Imediat după absolvirea seminarului, fratele meu Dave a început să păstorească o biserică de curând plantată în San Francisco. În timpul primilor trei ani de pastorație, trei tineri au simțit chemarea lui Dumnezeu la slujire. O tânără a plecat împreună cu soțul ei pe o insulă neevanghelizată din Filipine, unde au ajutat sute de oameni să se convertească, un altul a devenit pastor, iar al treilea slujește în cadrul unui colegiu biblic.

Acest rezultat este în concordanță cu observația lui Ron Klassen și John Kowssler, doi experți în bisericile mici: „Un procentaj disproportionat de lucrători creștini, până la 80 la sută dintre misionarii peste hotare, provin din bisericile mici.”³ De ce? Cu siguranță că la acest rezultat contribuie grija pastorală, ucenicia și ocaziile de implicare în lucrare din cadrul unei biserici mai mici.

ATITUDINI NECESARE

Există trei atitudini care ajută bisericile mici să-și utilizeze procesele dinamice unice.

Crede că Dumnezeu te poate folosi.

Crede că Dumnezeu îți va binecuvânta lucrarea și că bisericile mici pot face lucruri mari pentru Dumnezeu. Această atitudine va permite Duhului Sfânt să lucreze în situația în care te afli.

Fii un slujitor credincios.

Dumnezeu nu judecă pastorii după numărul de membri sau după realizări. La urma urmei, El este cel ce dă darurile, instruirea și oportunitățile. Mai degrabă, El ne cheamă pe fiecare să-L proslăvim printr-o slujire credincioasă, acolo unde alege El să ne așeze (1 Corinteni 4:2). Isus s-a rugat „Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17:4). Chemarea lui Dumnezeu trebuie să fie prioritară reputației sau carierei noastre.

Stima ta de sine să vină din calitatea ta de copil al lui Dumnezeu.

Ne simțim adesea nemulțumiți când ne trezim într-un loc de slujire mai umil, când permitem acestei situații să ne facă să ne simțim inferiori. Căutăm pașuni mai verzi, crezând în mod greșit că aceasta ne va da un sentiment mai puternic de valoare.

Am suferit din tinerețe de o stimă de sine scăzută, pe care circumstanțele nefavorabile ca pastor în Los Angeles n-au făcut decât să le agraveze. *Ce cred colegii mei de slujire despre mine? Ce ar spune colegii mei de seminar dacă m-ar vedea acum?* Tresăream de fiecare dată când îmi treceau astfel de gânduri. Au trecut ani de zile până am învățat să proclam pe deplin identitatea mea în Cristos, chiar dacă aceste lucruri le cunoșteam la nivel intelectual. Când stima noastră de sine vine din identitatea noastră în Cristos, vom fi mai puțin preocupați de locul în care slujim.

ACȚIUNI NECESARE

Bisericile mai mici nu fac în mod automat o lucrare mai bună. Pe lângă atitudinile corecte de mai sus, pastorii trebuie să întreprindă și acțiunile potrivite pentru a profita de avantajul pe care îl au.

Găsește o nișă.

Dacă ne vom împărși resursele limitate și lucrătorii prea mult, nu vom realiza mare lucru. În schimb, descoperă acele nevoi din comunitatea ta pe care membrii tăi le-ar putea satisface. În Los Angeles, m-am concentrat asupra evanghelizării copiilor și tinerilor care nu mergeau la biserică – domenii în care tinerii noștri lucrători excelau. În cinci ani media prezenței noastre săptămânale a ajuns la 100 de copii și 100 de tineri.

Folosește ce ai.

Ca pastor al unei biserici mici, mi-am spus: *Dacă aș avea fondurile și facilitățile Bisericii X, ce program am putea organiza. Ce aș fi putut face dacă aș fi avut oamenii și talentele Bisericii Y.* Cu toate acestea, nu putem folosi decât ceea ce avem, nu ceea ce ne-am dori să avem. Pofta hrănește frustrarea.

Faptul că avem mai puține resurse ne obligă să fim mai creativi. Biserica noastră din Los Angeles se întâlnea într-o casă veche de 80 de ani, în care și locuiam datorită nevoilor noastre financiare. Pentru școala duminicală, după ce umpleam toate camerele, foloseam curtea din fața și din spatele casei, garajul și beciul. Apoi, am împrumutat demisolul unui vecin. Tot nu ne ajungeam. Duminicile după-masa am reușit să închiriem facilitățile unei biserici aflate la 15 km depărtare, așa că am început o filială a școlii noastre duminicale. Lucrul acesta ne-a ajutat să ajungem la și mai mulți copii. Din lipsă de învățători adulți, ne-am mobilizat tinerii, care s-au dovedit a fi niște lucrători excelenți. Dacă Dumnezeu ne-a chemat la o lucrare, atunci El ne va da tot ce avem nevoie pentru acea lucrare.

Chiar dacă o biserică mică nu își poate permite să plătească alte persoane, nici măcar cu o fracțiune de normă, există modalități creative de a construi o echipă.

Ucenicizează și îndrumă câteva persoane cheie.

Isus ne-a arătat cât de înțelept este să găsești câteva persoane cu un potențial ridicat (chiar dacă ucenicii Săi nu prea părea să dea dovadă de acesta) și să te investești în viețile lor. Observă te rog cum s-a ocupat Barnaba de Pavel și de Marcu, cum s-a investit Pavel în Timotei și Sila. Întreabă-te: care sunt adulții sau tinerii pe care m-a chemat Dumnezeu să-i modelez spiritual? Există vreunul sau doi care să aibă potențial de conducere și pe care să îi îndrum?

Dezvoltă o rețea.

Adesea, pastorii bisericilor mici se simt izolați. Ei trebuie să caute alți lucrători cu care să aibă părtașie și cu care să interacționeze. În anumite cazuri concrete, aceștia pot suna niște pastori pe care îi respectă și care îi pot sfătui. De obicei, aceștia sunt dispuși să-și împărtășească viziunea. Nu ar trebui să dăm voie mândriei, auto-suficienței sau unui program prea încărcat să ne împiedice să dezvoltăm relațiile care să ne ajute

să creștem în lucrare. Dumnezeu nu ne-a chemat să fim niște lupi singuratici.

Formează o echipă.

Echipa de slujire ne oferă susținerea de care avem nevoie. Din acest motiv, Isus i-a trimis pe ucenicii Său doi câte doi. O echipă poate oferi o împlinire și o eficiență mai mare, în măsura în care fiecare slujește cu darul pe care l-a primit.

Încercarea de a fi un om care se pricepe la toate sau un pastor singuratic poate produce frustrare, limitându-ne totodată posibilitatea de a ne folosi adevăratele noastre daruri. Gândiți-vă la lucrările de care sunt responsabili pastorii unor biserici mici: predicare, învățătură, ucenicizare, consiliere, închinare, administrație, educație creștină, tineri și copii. Mai adăugați și lucrarea de întreținere, programul de Crăciun și un proiect de construcție, precum și celelalte domenii în care aceștia se simt complet incompetenți.

Chiar dacă o biserică mică nu își poate permite să plătească alte persoane, nici măcar cu o fracțiune de normă, există modalități creative de a construi o echipă. Odată cu creșterea speranței de viață, pensionarii s-ar putea să mai aibă ani buni pe care să-i ofere în mod voluntar lui Dumnezeu pentru lucrarea de slujire. Există mult mai mulți absolvenți de teologie decât cei care își pot găsi o poziție plătită. Dacă transmitem o viziune credibilă și oferim o îndrumare de calitate, precum și ocazii de a se dezvolta, unii dintre acești absolvenți s-ar putea să prindă viziunea, să-și găsească un loc secular de muncă și să se alătore echipei noastre.

O opțiune îndrăzneță ar fi ca doi sau trei slujitori să împartă un salariu între ei, în timp ce își caută un alt loc de muncă pentru completarea venitului lor. Lucrul acesta este de dorit în mod special în comunitățile în care o biserică cu un personal suficient are un potențial puternic de creștere.

Crește în competență.

Pastorii bisericilor de toate mărimi au nevoie „să-și ascuță toporul” în mod regulat îmbunătățindu-și abilitățile, în loc

să continue să folosească aceeași lamă tocită. „Sunt prea ocupat”, este scuza obișnuită. Totuși, a pune deoparte o oră sau două pe săptămână pentru a învăța nu este un lux, ci o necesitate. Lipsa competenței duce la pierderea timpului și alimentează descurajarea.

Cumpără, împrumută și distribuie cărți, reviste și casete bune pe domeniul conducerii și al lucrării de slujire. Fă o prioritate din a participa la conferințe și seminarii pentru lucrători sau înscrie-te la un curs de formare continuă pentru slujitori.

Păstorirea unei biserici mici este o muncă grea, însă bisericile mici au o dinamică specială ce aduce slavă lui Dumnezeu. Cu ajutorul Duhului Sfânt, bisericile mai mici pot sluji mai bine decât cele mari.

STEPHEN LIM, D.Min., a vorbit în cadrul mai multor conferințe din Statele Unite, Canada și Asia. El slujește ca profesor asociat predând cursurile de conducere și lucrarea de slujire în cadrul Seminarului Teologic Assemblies of God din Springfield, Missouri. Locuiește în San Francisco, California.

NOTE FINALE

1. Christian Schwarz, *Healthy Church Development* (Carol Stream: ChurchSmart Resources, 1996), p. 48. Dacă nu se menționează altfel, statisticile folosite în articol provin din această carte.
2. Dallas Willard, *The Divine Conspiracy* (San Francisco: Harper Collins, 1998), p. 301.
3. Ron Klassen și John Koessler, *No Little Places* (Grand Rapids: Baker Books, 1996), p. 86.

CONSTRUIND RELAȚII CU COMUNITATEA

de Joseph B. Fuiten

Dragostea pentru Dumnezeu pe care o exprimăm în biserică, cât și dragostea de oameni, trebuie să ducă la o mobilizare și la relații în cadrul comunității.

„Câți oameni frecventează biserica ta?”

Această întrebare mă supără. Ca să-mi arat atitudinea rea, întotdeauna răspund cu diplomaticul: „Depinde când îi numeri.”

S-ar putea să numărăm lucrurile greșite din biserică, fapt care să ducă la o viziune distorsionată a succesului în lucrare. Toți par interesați de cât de mulți oameni participă la programul de închinare de duminică dimineața, însă mai nimeni nu este interesat de câte semințe ai plantat. Participarea de duminică dimineața nu reflectă nici pe departe câtor oameni le-ai slujit în acea săptămână. Ea nu măsoară câți vor veni la Cristos într-un an. Pavel a spus că unul seamănă, altul udă, însă Dumnezeu este cel ce dă creșterea (1 Corinteni 3:6). Cineva a spus că oricine poate număra semințele dintr-un măr, însă doar Dumnezeu poate număra merele dintr-o sămânță.

Avem nevoie de o nouă mentalitate în ce privește biserica. Relația noastră cu Dumnezeu este una strict personală. Ea va aduce însă rod în biserică și în comunitate. Dragostea de Dumnezeu pe care o exprimăm în biserică, cât și dragostea de oameni, trebuie să ducă la o implicare și la relații în cadrul comunității.

Avem nevoie de o mentalitate a semănătorului. Dacă vrem să sădăm semințe, trebuie să ieșim din siloz și să mergem pe câmp. Clădirea unor relații de calitate în comunitate necesită viziunea despre viitor a unui semănător.

În metafora semănătorului și seceratului, comunitatea este locul în care aruncăm sămânța. Lucrătorii trebuie să dezvolte relații pozitive într-o comunitate din mai multe motive. În primul rând, relațiile sunt o măsură importantă a calificării noastre pentru lucrare. În al doilea rând, comunitatea este locul în care trebuie să ne demonstrăm ascultarea de cea de-a doua poruncă. În al treilea rând, aceasta este locul în care participăm la elementele normale ale vieții contribuind la cauzele comune pe care le avem cu societatea. În cele din urmă, dezvoltarea unor relații pozitive cu comunitatea poate contribui la atragerea mai multor oameni la programele bisericii. Haideți să detaliem aceste patru domenii.

RELAȚIILE – MĂSURA CALIFICĂRII NOASTRE PENTRU LUCRARE

Când Pavel i-a scris lui Timotei despre trăsăturile de caracter ale unui bun pastor sau supraveghetor, el a spus că acesta „trebuie să aibă și o bună mărturie din partea celor de afară, ca să nu ajungă de ocară și să cadă în cursa diavolului” (1 Timotei 3:7).

A avea o reputație bună nu este același lucru cu a nu avea o reputație proastă. Poți să nu faci nimic și să nu ai o reputație proastă în cadrul comunității. A avea o reputație bună implică o interacțiune pozitivă cu cei de afară. Pavel a

avut multe confruntări cu publicul datorită Evangheliei. Dar, el a fost totodată scăpat de „cei din afară” care îi erau prieteni (Fapte 19:31). Cei de afară i-au salvat viața de mai multe ori.

Pavel a înțeles cât de important este să ai prieteni în cadrul comunității, motiv pentru care l-a îndemnat pe Timotei să facă din reputația bună o condiție pentru cei ce vor să se implice în lucrarea de slujire. O întrebare bună ar fi: *Dacă dau de necaz, cine din cadrul acestei comunități mi-ar sări în ajutor pentru simplul motiv că mă place?*

Iată ironia: Noi trebuie să-i aducem pe oameni la o cunoaștere mântuitoare a lui Isus. Isus îi mântuiește în veșnicie datorită lucrării noastre, însă și ei ne pot salva aici pe pământ prin abilitățile, cunoștințele sau înțelepciunea lor. Pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuie să clădim relații apropiate cu cei din afara bisericii.

IUBINDU-NE COMUNITATEA

A doua categorie de relații cu comunitatea se dezvoltă în măsura în care împlinim cea de-a doua cea mai mare poruncă – aceea de a ne iubi aproapele ca pe noi înșine (Matei 22:34–40). Când iubim oamenii, dezvoltăm relații profunde și durabile cu aceștia. Când ajuți pe cei aflați în nevoie, aceștia nu te vor uita niciodată. Bunul samaritean a avut o relație profundă și durabilă cu rănitul din societate pe care l-a ajutat.

În ultimul deceniu am fost martorii unei dezvoltări formidabile a lucrărilor de exprimare a dragostei, întreprinse de către biserici și membri acestora. Biserica noastră este și ea parte a acestei mișcări.

În urmă cu două săptămâni am primit un email de la o femeie disperată. I se stricase mașina și nu avea bani ca să o repare sau ca să-și cumpere o alta. Nu avea cum să meargă la serviciu fără mașină. Chiar dacă frecvența o altă biserică, ne-a scris deoarece știa că reparăm mașini în cadrul lucrării de slujire a mecanicilor noștri. Avem patru mecanici în biserica noastră, așa că avem tarife în funcție de venitul clienților, cu scopul de a-i ajuta pe cei care nu-și permit să-și repare mașinile la alte ateliere. Nu i-am reparat mașina. În schimb, i-am vândut o mașină în stare bună de funcționare, a cărei finanțare am suportat-o tot noi. Asemenea samariteanului care a legat rănila celui ce zăcea la marginea drumului, și noi am legat rănila mașinii ei stricate și am ajutat-o să se redreseze. Acest lucru a clădit o relație bună cu întreaga ei familie.

De mai multe ori pe săptămână vin oameni din cadrul comunității la casa noastră de slujire. Aceștia vizitează banca noastră de alimente plină de hrană proaspătă sau conservată. Ei își pot alege haine noi sau folosite din banca noastră de îmbrăcăminte. Banca de mobilier răspunde nevoilor din gospodărie. Multe biserici au constatat că astfel de lucrări de slujire pot fi modalități extraordinare de a stabili relații cu

oamenii din cadrul comunității locale. Darul, dătătorul și cel ce primește sunt legați într-o relație pozitivă.

Aceste gesturi rezultă din credința noastră că dragostea pentru aproapele implică acțiuni concrete. Dragostea care nu este demonstrată prin fapte nu este dragoste. Acest fel de activități nu sunt opționale pentru Evanghelie sau pentru creștini.

Până și necreștinii înțeleg faptul că creștinismul implică dragostea. Când identificăm modalități de a îi binecuvânta, chiar dacă și ei ar plăti o parte din costuri, oamenii înțeleg că sunt iubiți. Prin aceste fapte venite din dragoste ne câștigăm dreptul de a fi ascultați. Nu ne este frică să le mărturisim despre Domnul. Am constatat că aceste mărturii beneficiază de un răspuns prietenos când inima omului a fost pregătită de *fapta venită din dragoste* a mărturiei noastre.

Isus ne-a învățat că a trăi o viață neprihănită implică atât milostenia cât și rugăciunea și postul (Matei 6:3, 4). Un slujitor nu este calificat să slujească dacă nu are o relație pozitivă cu cei din afara bisericii. La fel, un creștin nu se poartă creștinește până nu a iubit pe cineva printr-un gest de bunătate sau milostenie. Noi trebuie să-i iubim pe oameni în mod concret, pentru că așa ne cere Evanghelia. Trebuie totodată să clădim relații și să plantăm semințe vii în viețile oamenilor din comunitatea noastră. Noi nu facem fapte venite din dragoste cu scopul de a stabili relații, acestea sunt însă un rezultat inevitabil.

Pastorilor le este teamă uneori să nu falimenteze dacă ajută oamenii. De fapt, se întâmplă exact opusul. Când oamenii văd că ești altruist față de alții, vor și ei să se implice. Generozitatea inspiră dărnicia, însă zgârcenia oprește resursele. Isus a spus: „Dați și vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura” (Luca 6:38). Satisfacerea nevoilor reale ale oamenilor împlinește cea de-a doua poruncă – să iubești pe aproapele tău. Aceasta cade totodată sub incidența marilor legi ale proviziei lui Dumnezeu. Acest lucru se aplică în special ajutorării celor aflați în nevoi.

FOLOSIND ELEMENTELE NORMALE ALE VIEȚII

A treia categorie de relații comunitare se dezvoltă atunci când intrăm în elementele normale ale vieții. Cu alte cuvinte, când îți trăiești viața ca toți ceilalți.

Isus a mers la o nuntă și a participat la toate festivitățile. A fost invitat probabil pentru că era prieten cu cei ce se căsătoreau. Isus trăia o viață normală și participa la o activitate obișnuită. Acest eveniment normal însă i-a oferit lui Isus ocazia de a face prima minune.

Când devenim creștini nu suntem răpiți imediat. Trăim pe această planetă cu toate îndatoririle și bucuriile obișnuite pe care le au toți oamenii. Mergem la serviciu. Facem sport. Avem copii și ne implicăm în activitățile lor. Eu sunt creștin, dar sunt totodată și cetățean. Când combinăm creștinismul și comunitatea, constatăm că cetatea lui Dumnezeu are o cauză comună cu cetatea omului. Cele mai bune ocazii de slujire pe care le avem s-ar putea să vină pentru că trăim o viață normală și participăm la activități normale.

Mie mi-a plăcut politica încă din liceu. Când am devenit pastor nu am renunțat la afilierea mea politică. Activitatea mea din afara bisericii în cadrul organizațiilor politice a fost parte a ceea ce înțeleg eu a fi un bun cetățean, devenind totodată o comoară de contacte și relații. Mi se cere adesea să mă rog în cadrul sesiunilor legislative ordinare. Nu pretind a avea o revelație divină pentru fiecare poziție politică pe care o iau. Încerc pur și simplu să trăiesc imperatiile biblice și să le las să-mi formeze gândurile politice și civice.

CONSTRUIND

PODURI SPRE COMUNITATEA TA

În urmă cu doi ani am început o relație de prietenie cu comandantul departamentului de pompieri din orașul nostru. Prin intermediul acelei relații am găsit noi modalități de a construi poduri spre comunitatea noastră. Orașul nostru sărbătorește în fiecare an ziua întemeierii sale. Am solicitat și noi o tarabă în cadrul acestei sărbători, care ni s-a aprobat. Pe această tarabă am atârnat o pancartă mare cu mesajul „Testează-ți IQ-ul spiritual. Dă un test și primești un cadou.” Am dezvoltat un test folosind „Calca romană spre mântuire” și i-am instruit pe lucrătorii noștri să folosească testul ca pe o uncă de evanghelizare. Am cumpărat sticle cu apă pe care am lipit etichete cu numele și sigla bisericii noastre. Drept cadou am oferit acea sticlă de apă. Pe baza numărului de teste pe care oamenii le-au făcut și a sticlelor de apă pe care le-am distribuit, am avut cel puțin 350 de conversații de la om la om despre Evanghelie. Rezultatele concrete ale unei astfel de acțiuni sunt greu de calculat. N-a fost mântuit nimeni în timpul aceluia eveniment și doar 15 oameni au vizitat biserica noastră următoarea duminică. Evanghelia a fost însă vestită la câteva sute de oameni și 25 de membri din biserica noastră au avut parte de o experiență valoroasă de evanghelizare. Aceste uși deschise au avut loc datorită relațiilor pe care le-am construit cu comunitatea.

John Simms, pastor, Cedar Park, Northshore, Washington („Calca romană spre mântuire” poate fi găsită pe internet.)

Prietenii politicieni îmi oferă uneori niște perspective pe care nu le-aș fi putut avea altfel. Relațiile apropiate pe care le-am clădit cu diferiți politicieni mi-au oferit ocazii de a împărtăși Evanghelia. Pentru că sunt implicat alături de ei, și ei sunt dispuși să se implice alături de mine. Până și niște politicieni necreștini mi-au pus întrebări. Eram pe terenul lor așa că s-au simțit liberi să facă următorii pași în clădirea de relații. M-am rugat cu mai mulți politicieni și i-am condus la Cristos. Nu aș fi avut aceste ocazii în mod normal dacă nu aș fi fost un cetățean normal care încearcă să-și facă datoria față de țară.

Mulți pastori au constatat că grupurile de slujire a comunității sunt locuri potrivite de a întâlni oameni. Este posibil ca relația cu un pastor să fie tot ce au oamenii nevoie pentru a începe să frecventeze biserica. De multe ori poți începe cu o prietenie, care duce la o discuție, ce poate duce ulterior la venirea la biserică. Semănătorul știe că semănatul și seceratul nu au loc în aceeași zi.

Am clădit relații cu pastori și biserici din zona noastră. De-a lungul timpului, aceste relații aduc o întorsătură surprinzătoare în viețile noastre. Au fost situații când biserici independente din zona noastră au trecut prin greutăți. Nu aveau puterea ce vine din apartenența la o denominație. Pentru că eu clădisem relații cu liderii lor, am fost invitat să ajut la medierea și rezolvarea problemelor. Dacă aș fi rămas închis între cele patru ziduri ale bisericii noastre, nu aș fi avut niciodată astfel de ocazii.

CULEGÂND RODUL SEMINȚEI

Clădirea de relații de-a lungul anilor în cadrul comunității noastre ne-a ajutat biserica să crească. Multe dintre semințele

pe care le-am sădit au fost recoltate de biserică și fac parte acum dintre cei ce frecventează biserica noastră duminică dimineața. Pe de altă parte, sunt mii de oameni în zona noastră care nu vin la serviciile noastre de închinare. Avem o relație cu ei, însă nu una de închinare. Cu toate acestea, sunt încrezător că miile de semințe pe care le-am sădit vor aduce rod. Semințele mele se pot vedea în participarea la serviciile de închinare. Ele pot deveni o binecuvântare și o mărturie pentru Împărăția lui Dumnezeu. Ele pot participa la serviciile de închinare ale altor biserici. Pot trăi cu lucrul acesta.

Eu nu sunt chemat să construiesc cea mai mare biserică cu cea mai mare participare la programele de duminică dimineața. Sunt chemat să arunc sămânța Evangheliei prin predicarea, prin trăirea și prin relațiile mele. Avem o biserică puternică cu mai multe lucrări eficiente. Doar Dumnezeu cunoaște rodul pe care îl vor aduce semințele relaționale pe care le sădim acum.

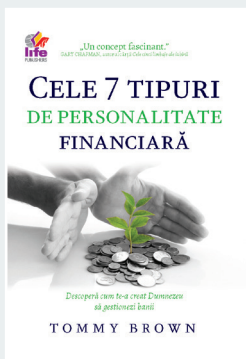

JOSEPH B. FUITEN, D.Min.,
este pastor principal al bisericii Cedar Park
Assembly of God, Bothell, Washington.

CELE 7 TIPURI DE PERSONALITATE FINANCIARĂ

Descoperă cum te-a creat Dumnezeu să gestionezi banii

» TOMMY BROWN

Adevărata bunăstare financiară înseamnă mai mult decât să scapi de datorii și să îți administrezi bine banii, dar nu vei găsi răspunsul la această întrebare ignorând partea financiară în sine. Acest lucru implică acceptarea lăuntrică totală a felului în care ai fost creat de Dumnezeu să te reportezi la bani, să te gândești la ei și să îi gestionezi.

Alătură-te scriitorului Tommy Brown în călătoria auto-descoperirii, în care ne revelează cele șapte tipuri de personalitate financiară întâlnite în Biblie, care te ajută să îți identifici tipul de personalitate financiară care ți se potrivește cel mai bine, prin intermediul unui chestionar de 35 de întrebări, să te protejezi de părțile obscure ale personalității tale financiare și te instruește în înțelegerea și dezvoltarea abordării tale unice față de bani.

147 p. • 14 x 20,5 cm

Cum să te îndrăgostești de biserica ta

„Dragostea și căsătoria merg împreună, ca un cal și trăsura lui”, spune cântecul. Cu secole înainte de a fi fost compus acel cântec, apostolul Pavel a scris niște versuri asemănătoare despre dragoste și căsătorie, care s-ar putea să nu fie puse niciodată pe melodie. Cele două cântece sunt în concordanță – dragostea și căsătoria merg împreună.

Totuși, apostolul adaugă câteva componente importante în cântecul său. În cele 11 versete care formează pasajul splendid și dificil din Efeseni 5:22–33, Pavel vorbește despre o biserică curată, sfântă și strălucită, despre domnia lui Cristos asupra bisericii, despre supunerea reciprocă și despre dragostea dintre soț și soție. Apoi, de parcă aceste idei ar fi prea uluitoare chiar și pentru el, Pavel scrie următoarea propoziție puternică: „Taina aceasta este mare, vorbesc despre Hristos și despre Biserică” (Efeseni 5:32).

de Neil B. Wiseman

Comentatorii se întrebă dacă termenul „taină” se referă la căsătorie sau la biserică. Eu cred că se referă la ambele. Orice cuplu fericit știe că o relație de căsătorie este atât un miracol cât și o taină, o legătură ce aduce satisfacție, toate legate. Cine poate explica modul în care o femeie și un bărbat, atât de diferiți unul de celălalt din punct de vedere fizic, emoțional și hormonal, pot construi împreună o viață fericită? Pavel are dreptate, este o taină mare.

Când citim acest pasaj biblic și încercăm să-i dezlegăm sensul, constatăm că el ne vorbește foarte profund despre modul în care slujitorii pot dezvolta o relație de dragoste, fericită cu adunările lor.

Dragostea noastră nu se poate compara niciodată cu dragostea lui Cristos, însă El ne este modelul. Pentru a ne complica și mai mult însărcinarea, unele biserici sunt mai ușor de iubit decât altele. Același lucru este adevărat și în cazul pastorilor.

LEGĂTURA DRAGOSTEI – UN ELEMENT ESENȚIAL AL LUCRĂRII

Fie că este mai ușor sau mai greu, între pastor și oameni trebuie să se formeze o legătură a dragostei, deoarece eficacitatea unei biserici depinde de sănătatea relațiilor dintre adunare și slujitorii acesteia.

O relație de dragoste în ambele sensuri între pastor și adunare nu este singurul lucru care contează într-o biserică, chiar dacă sunt puține lucruri care o întrec. În continuare voi prezenta câteva modalități în care vă puteți adânci relația de dragoste cu biserica, făcându-i să vă iubească mai mult.

Începe bine – poate fi vorba de dragoste?

Când un viitor posibil pastor aude pentru prima dată invitația unei biserici este timpul ca el să se întrebe: Este posibil ca acesta să fie începutul a ceva minunat? Este Dumnezeu cel care ne pune în legătură? Mă voi potrivi acolo? Este aceasta dragoste la prima vedere? Sunt aceste sentimente corecte?

Asemenea unei căsătorii, răspunsurile vor fi unele foarte personale. Întrebați orice cuplu cum s-au întâlnit și cum s-au îndrăgostit unul de celălalt. Povestea lor va fi una unică, uneori aproape comică. Până și cei căsătoriți de peste 50 de ani s-ar putea să râdă ca niște adolescenți când își împărtășesc istoria. Pe măsură ce-și relatează povestea, ingredientele relației lor s-ar putea să nu pară a fi o bază solidă pentru o căsnicie puternică. Este exact ce au clădit însă. Nu prea contează cum se văd lucrurile pentru unul din afară.

La fel, este nevoie de niște sentimente afective puternice, spirituale, între un pastor și biserica lui încă de la începutul relației lor. Asemenea unei căsnicii, ingredientele vor fi unice. Potențialul pastor trebuie însă să fie convins de posibilitatea

Spune bisericii tale cât de privilegiat ești să îi fi pastor.

stabilirii și menținerii unei relații de dragoste, altfel nu are nici un rost să accepte această nouă însărcinare.

Spune „Vă iubesc”

Spune bisericii tale cât de privilegiat ești să îi fi pastor. Privește apoi să vezi câte beneficii aduce această dragoste comunicată. Fiecare cuvânt iubitor amintește cuiva despre dragostea lui Isus. Fiecare cuvânt iubitor slujește ca un bumerang, cineva din adunare va răspunde pastorului cu aceeași dragoste. Fiecare cuvânt plin de dragoste întărește sufletul celui care-l rostește.

Repetă acele cuvinte acasă, în biroul tău, ca să poți rosti fără nicio ezitare: „Vă iubesc cu dragostea Domnului.”

Mulțumește-le pentru că te iubesc

Unii pastori cred că biserica este obligată să îi trateze ca pe niște fețe regale. Pe la vârsta mijlocie, și dincolo de aceasta, unii pastori ajung să creadă că „și-au făcut datoria”, iar biserica le este datoare pentru anii de slujire. Această concepție falsă nu sună a sacrificiul, ascultarea și moartea față de sine care încep la cruce.

Gândește-te cât de bogat ești cu adevărat – un copil al Regelui în slujba poporului Regelui. Predicăm de la amvonul Său și lucrăm în biroul Său. Noi Îl reprezentăm pe Rege în mijlocul poporului Său în fiecare zi. Noi vorbim în numele Său și supraveghem biserica Lui. Am face bine să ne aducem aminte că nu noi suntem regii. Regele n-a intenționat niciodată ca vreunul dintre noi să fim înălțați sau răsfățați.

Fii vrednic de cinste

Fiecare pastor cunoaște îndemnul biblic dat poporului lui Dumnezeu de a-și cinsti liderii spirituali. Pavel împărtășește această responsabilitate de a da cinste în două dintre epistolele sale. În pasajul din Tesaloniceni el spune: „Vă rugăm, fraților, să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul, și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor. Trăiți în pace între voi.” (1 Tesaloniceni 5:12, 13).

Pavel sugerează chiar și o îndoită cinste: „Prezbiterii care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura pe care o dau altora” (1 Timotei 5:17).

În cartea *Pastors at Greater Risk*, împreună cu H.B London relatăm povestea unui lider laic care și-a ajutat biserica în care slujea să facă tot posibilul pentru a da cinste, chiar o cinste îndoită, noului lor păstor. „Aduce cineva aminte pastorilor că pasajele biblice despre cinste au două părți?”

Acel laic credincios are dreptate. Pasajul spune că partea pastorului este să lucreze din greu, să conducă bine și să îndemne poporul lui Dumnezeu. Cinstea îndoită este pentru cei care învață și predică.

În detaliile de zi cu zi, reverența ce rezultă din faptul că suntem puși deoparte pentru lucrare de către Domnul suveran tinde să pălească. Pentru a sluji bine și a fi plăcuți lui Dumnezeu avem nevoie de un sentiment înnoit al responsabilității. Mai mult, gândirea noastră pe termen lung trebuie să fie modelată de o realizare mai profundă a faptului că vom da socoteală pentru slujirea noastră pastorală.

Fie că este mai ușor sau mai greu, între pastor și oameni trebuie să se formeze o legătură a dragostei, deoarece eficacitatea unei biserici depinde de sănătatea relațiilor dintre adunare și slujitorii acesteia.

Lubește oamenii necondiționat

Prețuiește oamenii ca pe niște trofee ale harului. Trăsătura fundamentală a bisericii nou testamentare este o dragoste ce vindecă relațiile umane stricate, ce topește concepțiile greșite distructive, ce cultivă o iertare din inimă, ce încurajează o părtașie autentică și motivează o mărturie eficace.

Dumnezeu Și-a creat biserica pentru oameni, nu pentru denominații, sisteme teologice, acțiuni sociale și nici măcar pentru pastori. Dorința Lui este ca biserica să câștige oameni, să îi ajute să se dezvolte și să se implice în lucrarea de slujire în lume.

Un pastor veteran a spus: „Scopul principal al oilor este acela de a complica viața păstorului, niciuna nu are nevoie de lecții în direcția asta.” Dacă vom aștepta până vor deveni oamenii ceea ce vrem noi să devină, s-ar putea să așteptăm mult timp. Sarcina noastră, prin harul lui Dumnezeu, este aceea de a-i iubi așa cum sunt în timp ce credem totodată în potențialul lor.

Nu fi surprins de diferențele dintre oameni. Unii oameni sunt mărinimoși, alții arțăgoși; unii sunt tandri, alții nătărăi; unii sunt minunați, alții ciudați; unii sunt sensibili, alții egoiști; unii sunt de încredere, alții inutili; unii sunt mulțumitori, alții susceptibili. Cu toții au nevoie de un păstor care să-i iubească suficient de mult pentru a le arăta drumul spre casă, spre Dumnezeu.

C.S. Lewis a deschis ușa spre aspectele pozitive ale diversității: „Căci biserica nu este o societate umană de persoane unite prin afinitățile lor naturale, ci este trupul lui Cristos, în care toate mădularele, oricât de diferite ar fi ele, trebuie să împărtășească aceeași viață, trebuie să se completeze și să se ajute unele pe altele tocmai prin diferențele lor.”¹

Biserica există pentru oameni. Crede în ei. Îngrijește de ei. Ajută-i să-și descopere potențialul deplin.

Fă-le curte toată viața

Următoarea întâmplare este din ziarului de duminica al orașului nostru. Un bărbat, trecut bine de 80 de ani, a fost întrebat înainte de sărbătorirea a 67 de ani de căsătorie: „Ce sfat ați da soților mai tineri?”

El a răspuns: „Trebuie să continui să faci ceea ce ai făcut la început când a-i dorit să-i câștigi inima soției tale.” Există ceva bun, ceva folositor în acest sfat în ce privește relația de dragoste dintre un pastor și biserica lui.

Ce putem spune însă despre momentele când avem sentimentul că dragostea dintre noi s-a evaporat? Un consilier înțelept a scris cândva cititorilor săi: „Continuă să faci aceleași gesturi de dragoste, iar sentimentele vor veni și ele.”

Predică dragostea

Întoarce-te la Biblie și hrănește-ți sufletul citind pasajele despre dragoste. Învață oamenii mereu și mereu că dragostea

dintre noi este un rezultat firesc al dragostei lui Dumnezeu pentru noi. Arată-le că dragostea este un dar pe care îl primim de la Dumnezeu și pe care îl dăm apoi celor din jurul nostru. Încearcă să construiești o atmosferă spirituală în biserică împlinind următoarea provocare biblică: „Urmați, deci, pilda lui Dumnezeu ca niște copii prea iubiți. Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi «ca un prinos și ca o jertfă de bun miros» lui Dumnezeu.” (Efeseni 5:1, 2)

Cum să devii o persoană completă

Caracterul contează. Pietatea personală este de așteptat. A fi vine înainte de a face, iar caracterul este izvorul comportamentului. Majoritatea adunărilor, dacă ar fi să aleagă între un slujitor priceput și unul sfânt ar alege unul sfânt.

În această vreme de o disfuncție și zdrobire fără precedent, biserica devine uneori ultima opțiune pentru cei suferinzi, confuzi și distruși. Ce refugiu poate fi aceasta pentru ei. Prin urmare, mulți găsesc o viață nouă în Cristos, o viață de noi începuturi transformate. În acest proces însă, unii mai au o problemă sau două cu care se luptă, un obicei, o rană, o pată delicată sau un păcat ascuns. Fă tot ce poți să repari acele lucruri stricate și să vindeci acele răni.

Pentru a fi un slujitor eficace al evangheliei, pastorul trebuie să depindă total de Dumnezeu. Pastorul care încearcă să slujească prin forța lui umană nu are de oferit mai mult decât un avocat, un inginer sau un doctor. Acele lucruri extra din viețile noastre – harul, prezența și puterea lui Dumnezeu – ne dau biruința și ne ajută să-i convingem pe oameni că ceea ce predicăm este autentic și adevărat.

Apostolul Pavel accentuează aspectul acesta în afirmația puternică pe care a făcut-o: „...fi o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție. Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare, și la învățatura pe care o dai altora” (1 Timotei 4:12, 13).

Fă bisericii tale o favoare, încearcă să te înțelegi pe tine însuși.

Cum gândești? Care sunt reacțiile tale predictibile? Care este forța motrice din viața ta? Care îți sunt motivele?

Înțelegerea de sine este o cheie importantă în înțelegerea altora. Evaluează-ți motivele întrebându-te: De ce fac lucrul acesta? Analizează-ți modul în care prezidezi ședințele. Verifică modul în care îți cheltuiești banii. Acest lucru arată multe despre caracterul tău. Analizează-te pentru a determina dacă manipulezi sarcinile administrative pentru a face ce vrei tu, după care îți justifici acțiunile considerându-le voia lui Dumnezeu.

Consideră-ți chemarea o însărcinare divină

Apostolul Pavel și-a privit lucrarea ca pe o însărcinare de la Dumnezeu. De exemplu, el a spus galatenilor: „Dar când

Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pântecel maicii mele, și m-a chemat prin harul Său, a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între Neamuri, îndată, n-am întrebat pe nici un om” (Galateni 1:15, 16).

Ce declarație! Privește la componentele chemării apostolului: pus deoparte pentru lucrare dinainte de a se naște, chemat prin har, o credibilitate și o bucurie izvorâte din faptul că Isus s-a descoperit în viața și lucrarea lui, precum și o chemare pentru a merge la neamurile din vremea lui.

Chemarea divină îți dă mușchii, puterea și motivație de care ai nevoie pentru lucrare. Aceasta ajută la dezvoltarea unui sentiment al misiunii și conștiința unei înzestrări sfinte, pentru ca omului lui Dumnezeu să încerce și să realizeze mai mult decât ar fi crezut că este capabil să facă. Chemarea pusă în practică conferă autoritatea în predicare, perseverență și împuternicire pentru a-i iubi pe toți cei pe care îi iubește Dumnezeu, adică pe toți cei pe care-i întâlnim.

Bucură-te de lucrare ca mod de viață

Chiar dacă lucrarea poate fi privită atât ca o meserie cât și ca o chemare, esența ei este cea mai măreață cauză cunoscută de umanitate. Asemenea calității de părinte, lucrarea este o slujire ce ține zi și noapte, de-a lungul întregului an. Această realitate a lucrării poate fi acceptată cu bucurie sau respinsă, însă ea tot rămâne un adevăr.

Refuză a fi un pustnic profesional

Pastorii sunt îndemnați uneori să creadă că ei trebuie să trăiască într-o izolare profesională. Și eu am fost învățat astfel. Ideea este să ai relații de suprafață cu toți, dar să nu permiți nimănui să se apropie prea tare de tine. Raționamentul unui astfel de sfat este că atunci când cineva se apropie prea tare de tine, alții vor deveni geloși. Iar dacă oamenii se apropie prea mult, ți se va frânge inima când va trebui să pleci.

Este o logică ridicolă, nu-i așa?

În ultimele zile ale primei mele slujiri ca pastor, am urmat acest obicei al izolării. Am anunțat biserica: „Urmând voia lui Dumnezeu, vom pleca să preluăm o nouă însărcinare. Aceasta înseamnă că nu vom trimite și nu vom primi nicio scrisoare, nicio felicitare, niciun apel telefonic.”

O femeie mai în vârstă din biserică a considerat destul de ciudată această poziție. La scurt timp după ce ne-am stabilit în noua locație, ni s-a născut primul copil. La două săptămâni de la nașterea sa, bebelușul nostru primește o scrisoare de la această femeie în vârstă din biserică pe care o păstorisem înainte. Printre altele scria: „Tatăl tău ne-a spus că nu putem să-i scriem, așa că îți scriu ție. Te rog să-i spui lui mamă și tati că îi iubim și îi vom iubi mereu.”

Este posibil ca multe dintre frustrările pe care le avem în lucrare să își aibă originea în izolarea socială? În timp ce vorbim despre dragoste, părtășie, comuniune, noi practicăm suspiciunea, izolarea și individualismul.

Vezi care este perspectiva lui Dumnezeu asupra însărcinării tale.

Când te trimite Dumnezeu într-un loc, El știe totul despre locul acela, despre abilitățile, istoria și potențialul tău. Când ți se oferă sau îți asumi o responsabilitate care pare a fi voia lui Dumnezeu, întreabă-te ce vrea Dumnezeu să realizezi în locul acela. Când te trimite Dumnezeu, trebuie să rămâi acolo până când planul Lui este dus la îndeplinire.

Împărtășește visurile, imaginația și creativitatea

Biserica pare adesea extraordinar de legată de tradițiile ei. Realitatea uimitoare, amuzantă probabil, este că mare parte din ceea ce considerăm a fi tradiția noastră a fost o nouă aventură când a început. Istoria școlii duminicale, misiunile moderne și planificarea programelor duminica de la ora 11.00, pentru a oferi fermierilor timpul necesar să-și termine treburile înainte de a veni la biserică, au fost toate niște inovații de ultimă oră pe vremea lor. Probabil că oamenii din vremea aceea au spus: „N-am mai făcut așa ceva până acum.”

Este foarte greu să ținem viitorul, trecutul și prezentul într-un echilibru sănătos în lucrarea de slujire. Fiecare biserică și fiecare persoană sunt modelate de istoria lor. Tradițiile trebuie recunoscute, iar schimbarea va veni încet. Între timp, prezentul este important, iar viitorul este la fel de strălucitor ca promisiunile lui Dumnezeu.

Unii lucrători își petrec zilele sperând, împotriva oricărei speranțe, la un viitor care nu va veni niciodată. Alții trăiesc în prezent, fără a fi prea interesați de ceea ce a fost și fără a visa la ce ar putea fi. Lucrarea lor este adesea ca o floare tăiată, frumoasă, însă fără rădăcini. Un remediu bun ar fi să privim trecutul, prezentul și viitorul ca istorie, realizare și speranță, păstrându-le în gândul nostru într-o tensiune creativă. Fiecare zi petrecută într-un parteneriat de lucrare cu Dumnezeu este o zi bună, dacă știm ce să facem cu ea.

Formează oameni mari

Timp de decenii, creșterea bisericii și programele de evanghelizare au fost modalitățile de formare a unor biserici mari. Nu s-ar putea ca atunci când o adunare formează oameni mari, rezultatul relațiilor lor cu Domnul și unii cu alții să fie de fapt creșterea unor biserici mari?

Formează oameni mari încurajându-i să se dedice unei cauze mărețe. Un poet spunea: „Dăruiește unei cauze mărețe. S-ar putea să nu faci mult bine acelei cauze, dar ea îți va face mult bine.”

Fă-i pe oameni să se simtă valoroși când vin la biserică

Fiecare program ar trebui să adauge o valoare observabilă vieților celor ce frecventează biserică. Fiecare persoană are dreptul de a fi hrănită, încurajată și motivată când vine la biserică. Oamenii au nevoie de învățătură, motivare, încurajare și speranță. Ei nu au nevoie să fie certați, insultați sau descurajați. Lumea face aceste lucruri suficient de mult. Prezența la biserică poate crește în mod semnificativ atunci când organizăm programe mai relevante, mai motivatoare și mai puțin plictisitoare. Când pregătești fiecare program pune-ți întrebarea: „Ce și-ar dori oamenii să primească la biserică data următoare când ne întâlnim?”

Manifestă dragoste când enoriașii trec printr-o criză

Fiecare om se confruntă la un moment dat cu pierderea cuiva, cu accidente, boală sau eșecuri. A fi reprezentantul în carne și oase al lui Isus în momente de nevoie constituie esența slujirii creștine. Fii acolo. Du-te în dragoste și du-te până când trece criza. Cei ce trec prin vale te vor iubi mereu. Când ceilalți te vor vedea arătând dragoste și îngrijind de cei ce au cea mai mare nevoie de aceasta, credibilitatea în fața bisericii va crește.

Prețuiește slujirea creștină ca pe un dar venit din dragostea lui Dumnezeu.

Oamenii care frecventează astăzi bisericile sunt supraponderali spiritual de prea multă mâncare fast-food și de prea puțină carne și hrană consistentă. Ei au nevoie de mai multe exerciții în slujirea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Multe posibilități se regăsesc în cele trei focare esențiale ale slujiri creștine. Gândește-te la ele ca la picioarele unui scaun cu trei picioare. În primul rând, slujirea este ceea ce facem noi pentru Dumnezeu. În al doilea rând, slujirea este ceea ce facem pentru alții. În al treilea rând, o componentă

Biserica există pentru oameni. Crede în ei. Îngrijește de ei. Ajută-i să-și descopere potențialul deplin.

adesea trecută cu vederea, este îmbogățirea noastră personală de care ne bucurăm când slujim altora.

Predicatorul predică pentru Dumnezeu, ca să-i ajute pe ceilalți să-L cunoască mai bine pe Dumnezeu. Când predică însă, Cuvântul îl caută la rândul său, de aceea devine mai bună și își dezvoltă un suflet mai mare în acest proces.

Învățătorul de școală duminicală învață pentru Dumnezeu, ajutându-i pe credincioși să cunoască Scripturile și să le aplice în viață, dar în același timp crește în bunăstarea lui spirituală. Această viziune mută slujirea din sfera datoriei și a obligației în cea a privilegiului și binecuvântării.

Acceptă și implică oameni puternici

Unii pastori se simt amenințați de oamenii puternici și capabili. Unii sunt incomodați când cineva pune întrebarea „De ce?” Alți lideri spirituali pun la îndoială motivele oamenilor puternici, în special a celor ce urmăresc excelența și eficacitatea. Eșecul în a folosi oameni puternici și a dori menținerea controlului asupra fiecărei lucrări sau a fiecărui program sunt doi factori importanți care țin bisericile mici. Nevoia de a deține controlul asupra fiecărui detaliu al vieții adunării pune un capac asupra creșterii și subminează moralul bisericii.

Asumă-ți conducerea familiei lui Dumnezeu.

Familia biologică se află sub un teribil asediu. Aproape fiecare persoană are nevoie de ajutor în a-și consolida familia. Unii au nevoie de o familie surogat care să preia locul familiei pe care n-au avut-o niciodată sau a familiei pe care au pierdut-o. Mulți oameni au inimile frânte. Prietenia, acceptarea, sprijinul și responsabilizarea unei biserici iubitoare sunt mai necesare acum ca niciodată. Poți să numești ocazia de a conduce familia lui Dumnezeu cum vrei: **capul** clanului, **conducătorul** familiei extinse pierdute, **fondatorul** familiei surogat sau **pastorul** familiei lui Dumnezeu. Asigură-te că se face treabă și că sunt create relații de îngrijire.

LUCRAREA PREZINTĂ OCAZII EXCELENTE DE A IUBI ȘI A FI IUBIȚI

Adu-ți aminte cine ai fost când ai fost chemat? Adu-ți aminte cum a folosit Dumnezeu dragostea ta pentru El ca să te ajute să vezi nevoile lumii Lui? Ce moment definitoriu al

lucrării tale. În acea zi Domnul suveran te-a chemat pe un teritoriu necunoscut, cu promisiunea de a fi cu tine, de a te împuternici și de a te iubi necondiționat.

Avem multe versete care ne ajută să înțelegem lucrarea de slujire. Alte pasaje ne provoacă cu sarcina și nevoia existente. Însă din nou și din nou, motivul, dispoziția și sensul lucrării este dragostea.

Importanța și prioritatea dragostei sunt arătate clar în răspunsul lui Isus la întrebarea: „Care este cea mai mare poruncă?”

Isus a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.» Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.»

Apoi a adăugat o concluzie incredibilă: „În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorociei” (Matei 22:37–40). Isus a considerat importante iubirea lui Dumnezeu și a aproapelui.

Urmând exemplul Domnului său, Pavel a pus și el dragostea în centrul lucrării noastre când a scris: „[dragostea] acopere totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul” (1 Corinteni 13:7).

După citirea acestor pasaje, dovada este incontestabilă, lucrarea este iubirea lui Dumnezeu, a aproapelui și iubirea de sine. Această dragoste pentru Dumnezeu și pentru aproapele ne conferă un bilet pe viață spre locurile private și publice, precum și spre locurile triste și vesele. Dragostea pentru Isus ne oferă ocazia de a-L reprezenta la nunți, la înmormântări, la botezuri, în saloanele de spital, la slujbele de împărtășire, la închinare și predicare. Bucuria și aventura lucrării trebuie accentuate din nou și din nou prin folosirea unor cuvinte ca încântare, bucurie, plăcere, seninătate și împlinire eternă. Un pastor vede într-o săptămână ce lucrează Dumnezeu mai mult decât văd cei mai mulți oameni toată viața lor.

Dragostea pentru Cristos ne ajută să rămânem concentrați pe lucrare. Când dimensiunea dragostei pare să se stingă, dă un test al realității și aceasta se va reaprinde. Printre componentele realității pe care să le verifici este faptul că Dumnezeu te iubește. Mai mult, dacă nu te iubesc toți oamenii, caută să-i iubești tu.

Îmbrățișează-ți lucrarea. Iubește oamenii pe care ți i-a încredințat Dumnezeu și aceștia te vor iubi la rândul lor, mai mult decât ai visat vreodată.

NEIL B. WISEMAN este un autor, vorbitor și educator. El slujește ca fondator și director al Institutului pentru Biserice Mici.

NOTE

Wayne Martindale și Jerry Root (colaboratori), *The Quotable Lewis*, (Wheaton, Ill.: Tyndale House Publishers, 1989), p. 105.

CREȘTEREA: CÂND NU TE PRIVEȘTE NIMENI

de Marcia Lednicky

Aprivi cum cresc copiii. Este aproape imposibil de observat, până când nu i-au văzut de aproape un an. Schimbările ni se par atunci mai degrabă dramatice. Sunt evident mai înalți. Mai maturi din punct de vedere emoțional și comportamental. Spunem atunci că „s-au maturizat”. Aceasta a fost și dorința lui Pavel în dreptul credincioșilor din Efes, când i-a încurajat „să crească în Cristos și să fie maturi” (Efeseni 4:12–16).

Cum putem „crește o biserică”? Există multe răspunsuri bune la această întrebare, căci procesul creșterii spirituale și numerice al unui grup de credincioși necesită o implicare continuă. Creștem o biserică prin rugăciune, predicare cu ungeră a Cuvântului, puterea Duhului Sfânt și *multă muncă asiduă!* Acest articol va include câteva modalități practice a a-i influența pe alții să devină urmași ai lui Cristos și ucenici maturi.

Fiecare biserică este implicată în „lucrarea ospitalității”, chiar dacă nu i s-a acordat un nume specific. O prioritate majoră a fiecărei comunități de credință ar trebui să fie includerea tuturor participanților, aducerea lor într-o părtășie cu dragostea și harul Domnului nostru, precum și dezvoltarea de relații cu alți credincioși. El folosește întotdeauna membrii familiei Sale pentru realizarea acestui lucru!

Cuvântul „ospitalitate” înseamnă efectiv „dezvoltarea unei inimi de slujitor”. Rădăcina cuvântului vine de la două cuvinte grecești „filo”, care înseamnă „a iubi” și „zenos”, care poate fi tradus „străini”. Astfel „filozenos” este „dragostea de străini”. Observați că nu înseamnă dragostea pentru cel mai bun prieten, ci dragostea pentru străini. Doamnelor, înțeleg

că tuturor ne plac prietenele noastre. A ne apropia uneori de persoana care tocmai a intrat în biserică noastră poate însemna a ieși din zona noastră de confort. Însă, apostolul Petru îi îndeamnă pe credincioși să „practice ospitalitatea”. 1 Petru 4:9 spune: „Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire.” Am putea spune bine că ospitalitatea este arta (inspirată de Duhul Sfânt) de a-i face pe oameni să se simtă confortabil, de parcă ar fi acasă.

Fiecare avem o responsabilitate dată de Dumnezeu nu doar de a „ieși și a-i convinge să intre”, ci odată ce sunt în casa lui Dumnezeu trebuie să ne asigurăm că au un motiv pentru a se întoarce. Este extrem de important să-i asimilăm pe noii veniți în părtășia iubitoare a familiei bisericii cât de repede posibil, altfel s-ar putea să fie pierduți față de biserică sau, mai rău, față de Împărăția lui Dumnezeu. Dacă găsim modalități de a-i include pe vizitatorii ce intră în locul de închinare, într-adevăr „vom crește: când nu ne privește nimeni”!

Oamenii sunt atrași de o biserică iubitoare în care căldura și interesul veritabil față de nevoile lor sunt exprimate frecvent. Mesajul Evangheliei nu se schimbă niciodată, cu toate acestea, metodele prin care împărtășim adevărul neschimbător s-ar putea schimba în cadrul unei culturi aflată într-o continuă schimbare. Trebuie să căutăm într-o atitudine de rugăciune înțelepciunea Duhului Sfânt pentru identificarea abordării corecte în slujirea acestei generații. Încercând să facem fiecare vizitator să se simtă bine primit și confortabil, la fel de important este ca vizitatorii (precum și participanții și membri) bisericilor noastre să se simtă primiți și acceptați cât de repede posibil. Cheia este o „orientare spre

oameni”. Clădirea relațiilor este o expresie reală a relației de care ne bucurăm ca fii și fiice ale Tatălui ceresc, și ale Fiului Său, Isus Cristos. Fie că e vorba de copii, tineri, necăsătoriți, familii sau persoane vârstnice, fiecare trebuie să fie respectat și să i se acorde un loc important în familia bisericii. Domnul și Mântuitorul nostru nu vrea ca cineva să piară. Prin urmare, ar trebui să ne dorim cu putere să fim vase prin care Duhul Sfânt să toarne dragostea lui Cristos. Când îi privim pe ceilalți prin ochii Domnului nostru minunat, vedem imediat valoarea fiecărei persoane. Prin harul lui Dumnezeu care lucrează în inimile noastre, ne propune să facem o investiție eternă în fiecare persoană pe care o aduce Domnul în sfera noastră de influență. Zâmbește, salută prietenos și cu căldură, primește-i cu un sincer bun venit la serviciul sau activitatea bisericii, învață-le numele. Odată ce și-au deschis inima și și-au împărtășit nevoile personale, fă tot ce-ți stă în putință să-i mângâi și să-i încurajezi să-și pună încrederea în Isus. Acesta va fi un prim pas important în asimilarea lor rapidă în biserică ta.

S-a spus adesea că „Nu avem o a doua șansă pentru a face o primă impresie bună”. Statisticile ne spun că cei ce intră pentru prima dată într-o biserică se vor decide în primele unsprezece minute dacă se vor mai întoarce la acea biserică. Este uimitor! Cercetările ne-au arătat că o persoană obișnuită va spune la între nouă și doisprezece prieteni despre experiența bună pe care au avut-o în biserică. Bineînțeles că acest lucru funcționează și în direcția opusă. Cu siguranță că orice experiență negativă va fi și ea împărtășită.

Lucrarea ospitalității din biserică ta va începe când tu și conducerea împărtășiți o dorință comună, o „pasiune” pentru atingerea (convertirea) și învățarea (ucenicizarea) comunității tale pentru Cristos. Ca pastor sau soție de pastor, poți fi un exemplu puternic în afișarea adevăratului spirit al ospitalității biblice. Căutarea de ocazii la care să inviți pe alții la biserică implică mai mult decât încercarea de a crește mărimea adunării, este o dorință ascultătoare de a vedea pe toți oamenii ajungând la o cunoaștere a lui Cristos ca Răscumpărător. S-ar putea să fie vorba de o persoană pe care o întâlnești la piață sau de vecinul de peste drum. Ascultând de porunca Domnului, folosește fiecare ocazie pentru a mărturisi prin viața ta și invită-i să vină la biserică și să experimenteze ce lucrează Dumnezeu. Fii un exemplu când saluți vizitatorii la sosire și când te rogi cu ei atunci când îți solicită lucrul acesta.

Ioan 13:35 (cuvintele lui Isus) spune: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” Lucrarea ospitalității în biserică nu include doar activitățile ce privesc momentele de închinare. Există multe alte ocazii de a cultiva creșterea spirituală în rândul credincioșilor. Ținta este dezvoltarea relațiilor. Isus le spune ucenicilor că „dragostea” ar trebui să fie semnul distinctiv al creștinului. Este un lucru clar că Scriptura ne revelează un Isus interesat de oameni. Lui i-a părut cu adevărat de fiecare persoană. Oamenii au fost unica lui misiune pentru care a venit pe acest pământ!

Întreaga adunare trebuie să fie învățată despre semnificația ospitalității creștine. Aceasta este o viziune care trebuie îmbrățișată. Nu este un lucru auxiliar, ci este o poruncă dată

în Cuvântul lui Dumnezeu. Conducerea spirituală trebuie să-i mobilizeze pe credincioși în a dezvolta planul de acțiune pentru trupul local al bisericii. Dragi soții de pastori, există mulți oameni în adunare care se vor implica bucuroși în lucrarea ospitalității. Aceste persoane s-ar putea să nu se simtă confortabil în echipa de închinare, în predarea la școala duminicală sau în orice altă lucrare publică. Cu toate acestea, dacă urmașii dedicați ai lui Cristos pot înțelege importanța ospitalității și pot fi provocați să participe într-un anumit aspect al acestei lucrări, veți crește biserica, când nu vă va privi nimeni!

Roagă-te pentru un conducător chemat de Dumnezeu la această lucrare. Cineva care să înțeleagă potențialul devenirii unui far în cadrul comunității. Apropo, acest conducător poți fi chiar tu. Dacă alegi să conduci această lucrare, este extrem de important să echipezi membrii bisericii și să le oferi ocazia de a experimenta binecuvântarea slujirii. Oricine ar fi ales să conducă această lucrare trebuie (1) să iubească în mod real oamenii, (2) să fie un bun organizator, (3) să aibă abilitatea de a-i motiva pe lucrători și (4) să fie mereu sensibil la călăuzirea Duhului sfânt.

Convoacă o întâlnire organizatorică cu pastorul și conducerea prezentă a bisericii. Întâlnirea ar trebui să fie deschisă față de întreaga adunare. S-ar putea să fii surprinsă de numărul mare de oameni care vor participa și de cei care se vor oferi voluntari.

Echiparea adecvată a fiecărui lucrător este extrem de importantă. Mai întâi, asigură-te că sunt familiari cu facilitățile bisericii. Oferă-le un „tur” al clădirii în timpul sesiunii de instruire, asigurându-te că fiecare persoană știe unde sunt situate toate clasele și care sunt categoriile de vârstă atribuite acestora. Astfel vor putea ajuta cu încredere orice vizitator al bisericii. Dacă lucrarea implică mai multe aspecte, ar fi util să aveți niște principii „scrise” pentru ca toți să știe ce se așteaptă de la ei.

Ar trebui luate în considerare câteva întrebări la care să vă gândiți într-o atitudine de rugăciune în timp ce înaintați în dezvoltarea acestei lucrări specifice.

1. Crește biserica voastră numeric?
2. Pierdeți membri? Dacă da, de ce?
3. Se mai întorc a doua sau o a treia oameni mulți dintre vizitatorii veniți pentru „prima dată”?
4. Este majoritatea bisericii voastre cu adevărat dedicată creșterii și dezvoltării numerice și spirituale?

Sunt niște întrebări dificile, însă la care trebuie răspuns cu sinceritate și cu deschidere.

Adevărul este că trebuie să asimilăm (absorbim) noii veniți în familia bisericii cât mai repede, altfel aceștia nu vor rămâne în biserică. Cel mai bun mod în care nou veniții pot fi asimilați este asocierea lor cu un grup de bază de prieteni. Oamenii vor prefera întotdeauna o biserică în care căldura și preocuparea față de nevoile lor este o prioritate evidentă. Este imperativ să înțelegem ce atrage oamenii de astăzi. Eu am senzația puternică că aceștia sunt atrași de un loc în care găsească „roada Duhului” în atitudinile și acțiunile membrilor și ale conducerii. Scriptura ne ajută oferindu-ne o listă care include *dragostea, bucuria, pacea, bunătața, facerea de bine,*

credincioșia, blândețea și înfrânarea poftelor (Galateni 5:22–23).

Iată o întâmplare adevărată relatată de un student la medicină pe nume John. Această întâmplare constituie o lecție bună pentru noi. „Într-o zi, la unul dintre cursuri, profesorul ne-a dat un «test fulger» despre materialul pe care îl studiasem în ultimele săptămâni. Eram un student conștiincios, așa că am știut răspunsurile la întrebări și am trecut prin el repede. Atunci am ajuns la ultima întrebare: Cum o cheamă pe femeia care face curățenie în școală? Mi-am zis «Sigur este un fel de glumă.» Am văzut-o pe femeia de serviciu de multe ori de-a lungul anilor de școală. O puteam descrie chiar. Era înaltă, brunetă, în jur de 50 de ani. De ce trebuie un student la medicină să știe cum o cheamă? La urma urmei, cu ce dovedea lucrul acesta dacă eram un medic bun sau nu? Am dat testul profesorului fără să răspund la ultima întrebare.” Înainte de a părăsi clasa, unul dintre studenți a întrebat dacă ultima întrebare conta pentru notă. „Absolut”, a spus profesorul, „în cariera voastră veți întâlni mulți oameni. Orice persoană pe care o veți întâlni este importantă. Merită atenția și grija voastră, chiar dacă tot ce faceți este să-i zâmbiți și să o salutați.”

John a învățat o lecție importantă în acea zi. El a învățat că viața nu se limitează la a respecta termene, la a cunoaște informații, la a fi bun în profesia pe care o practici. Ziua următoare, John a mai învățat ceva, că numele ei era Dorothy. Da, toți oamenii pe care îi întâlnim sunt importanți. De ce? Pentru că Isus a murit pe cruce pentru ei ca să-i răscumpere, așa cum a murit și pentru tine. Pentru că Duhul Sfânt vrea să-i atragă la Tatăl și să-i ajute să trăiască o viață victorioasă. Afișul unei biserici spunea: „Cu cât ești mai aproape de Dumnezeu, cu atât simți mai mult cu ceilalți.”

OAMENILOR NU LE PASĂ CÂT DE MULTE ȘTII, PÂNĂ NU ȘTII CÂT DE MULT LE PASĂ!

Următorul pas în procesul asimilării noilor veniți în biserică este convingerea lor să participe cel puțin la una dintre lucrările bisericii.

Să vorbim acum despre câteva lucruri pe care o lucrare cu mai multe aspecte le poate include.

NOTĂ: Nu uita că dacă un lucru funcționează într-o biserică nu înseamnă că va funcționa la fel de eficient într-o altă biserică sau într-o altă locație.

1. **Cărți de vizită „Fii oaspetele meu”** (85% dintre oameni vizitează o anumită biserică pentru prima dată pentru că au fost invitați personal de un prieten sau un membru al familiei). Designul concret al acestora poate fi personalizat, însă ar trebui să fie suficient de mici (de mărimea cărților de vizită) pentru a fi ușor de purtat și oferite ca o invitație. Acestea ar trebui să conțină suficiente informații pentru ca potențialul vizitator să aibă o informație completă (numele bisericii, strada, numărul de telefon, orele programelor, etc.).

2. **Ușieri și gazde** (cu ecusoane pe care să le scrie numele) la fiecare intrare, în timpul fiecărui program. Dă-mi voie să fac diferența dintre un ușier și o gazdă. Ușierul nu-și părăsește poziția de lângă ușă. Gazda va conduce vizitatorul acolo unde trebuie să meargă. Este un lucru foarte important. Nu uita, gazda trebuie să fie bine instruită în ce privește planul clădirii.

Aceasta va conduce fără ezitare persoana spre sala potrivită. Nu sunt suficiente niște îndrumări verbale, vizitatorul trebuie însoțit până este prezentat cuiva din acea sală care, la rândul său, se va ocupa de el.

3. **Sună un vizitator** este o slujire telefonică prin care fiecare vizitator va primi un apel telefonic în 24 de ore de când a vizitat biserica. Nu este un apel teologic menit să discute mărturisirea de credință. Dacă este posibil, acest apel ar trebui făcut duminică după-masa pentru a invita acea persoană și la programul de seară. Dacă nu aveți program duminică după-masa, asigură-te să-i oferi informațiile necesare despre următorul program (sau programe) de închinare disponibil. O sugestie, această responsabilitate poate fi încredințată la douăsprezece persoane dedicate, câte una pentru fiecare lună din an.

4. **O scrisoare de la pastor** ar trebui trimisă fiecărui vizitator care a completat formularul de bun venit. Scrisoarea ar trebui trimisă în fiecare săptămână, dacă este posibil după ce vizitatorul a participat la program. În această corespondență pastorul ar putea include informații și o invitație la „Cursul pentru nou veniți”. Se poate folosi și mijloacele de media socială în unele situații (email, Facebook, etc.).

5. **„Cursul pentru nou veniți”** este o prezentare de 45 de minute sau o oră a fiecărei lucrări din biserică (școala duminicală, grupele organizate pe vârste: tineri, copii, studii pe grupe mici, orarul întâlnirilor, etc.). Dacă este posibil, pastorul și alți lideri din biserică se pot opri ca să salute vizitatorii. Se pot servi gustări și fiecare persoană poate primi un mic cadou drept amintire a vizitei. Statisticile membrilor bisericii sau a participanților ne arată că 92–98% dintre aceștia continuă să frecventeze biserica după acest curs.

6. **Un prânz** cu nou veniții poate fi organizat în fiecare lună, dar nu mai puțin de o dată pe trimestru. La acesta pot participa mai mulți vizitatori împreună cu pastorul și conducerea bisericii. Dacă lucrul acesta nu este posibil, un ceai sau o cafea ar putea la fi la fel de eficient. Ideea este aceea de a menține o relație care a început să se formeze. Nou veniții ar trebui să primească o invitație oficială (scrisă) la care să poată răspunde.

7. **Părtășia din a cincea duminică**, în lunile cu cinci duminici. Este un timp excelent de părtășie a membrilor obișnuiți cât și un prilej de a-i cunoaște mai bine pe noii membri. Formatul acestei întâlniri poate să difere, de la mici gustări la o masă specială.

8. **Proiectele lucrativă din jurul bisericii** pot fi un mod excelent de folosire a îndemănarilor anumitor membri din adunare. Acestea pot varia de la curățenie la renovarea sălilor de copii și până la proiecte mai importante de renovare. Oameni cu diferite interese și îndemănări vor investi în astfel de proiecte, fiind mai receptivi totodată față de alte activități. Munca împreună este un timp benefic de clădire a relațiilor.

9. **Un grup de mijlocire în rugăciune** care este anunțat când se îmbolnăvește sau moare cineva din biserică și care începe imediat să mijlocească pentru persoanele care trec prin criză în acel moment. Poate fi desemnată o persoană care să-i anunțe (să-i sune) pe ceilalți membri ai echipei de rugăciune când apare o criză.

10. **Avizierul cu „noile fețe”**. Odată ce au început să frecventeze biserica în mod regulat, cere-le voie să le pui poza familiei la avizierul special pentru a-i prezenta întregii adunări. Este un mod prietenos de a stabili legături între familii – soțul și soția, părinții cu copiii.

măsură ce lucrarea ospitalității capătă o nouă dimensiune, biserica se va întări, iar creșterea ei va atinge noi nivele. Nu va dura mult până când veți reflecta la lucrurile minunate pe care le-a făcut Domnul. Fără îndoială că veți spune că ați crescut, când nu v-a privit nimeni!

Isus vine foarte curând! Fiți binecuvântate surorilor, „lucrând împreună până va veni Isus” să-și ia Biserica.
– Marcia Lednicky –

11. **Fiți creativi**. Există multe modalități creative de a atinge noi oameni când implici membrii adunării în lucrarea Domnului. Ce poți spune despre un curs de gătit pentru femeile tinere? Sau, ar putea două cupluri din biserică să invite la o masă alte două cupluri care nu-l urmează pe Cristos? Ce ziceți de tabere sportive (de fotbal, de ex.) pentru tineri? Lista ar putea continua. Ideea este că implicând oamenii în lucrarea bisericii ei vor stabili ca prioritară lucrarea Domnului în viețile lor și îi vor ajuta și pe alții în călătoria lor spirituală.

Cere-ți Domnului să vă îndrume cu viziune și idei pentru o asimilare eficientă a cât mai multor oameni în cercul părtășiei și relațiilor din localitatea și cultura voastră. Pe

MARCIA LEDNICKY este un vorbitor frecvent la întâlniri, la conferințe, la seminarii pentru surori. Ea are o abilitate unică de a se raporta la provocările vieții de zi cu zi prin lumina adevărului Scripturilor. Lucrarea sa de vorbitor este pusă și mai mult în evidență de talentul ei vocal nemaipomenit prin care comunică dragostea lui Cristos.

ADEVĂRAT PENTRU TINE, DAR NU PENTRU MINE » PAUL COPAN

RĂSPUNSURI CONTEMPORANE
LA OBIECȚIILE DURE ÎMPOTRIVA CREDINȚEI

Lumea este intolerantă cu creștinismul. Ați auzit probabil multe obiecții și replici anticreștine care resping relevanța și validitatea credinței creștine, inclusiv:

- » „Cine ești tu să impui moralitatea ta asupra altora?”
- » „Ce drept ai tu să-i convertești pe alții la părerile tale?”
- » „Nu contează ce crezi, atâta timp cât ești sincer.”
- » „Nu poți avea încredere în Evanghelii – nu sunt incontestabile.”

Aceste comentarii nu trebuie să pună capăt dialogului. Paul Copan vă oferă răspunsuri clare, concise și profunde la aceste afirmații critice în ediția revizuită și extinsă a cărții sale „Adevărat pentru tine, dar nu pentru mine”. El vă arată cum puteți răspunde cu „blândețe, răbdare, rugăciune și harul lui Dumnezeu”, astfel încât conversația cu cei care obiectează împotriva credinței voastre să fie relevantă.

261 p. • 14 x 20,5 cm

SĂMÂNȚĂ SEMNIFICATIVĂ – SECERISĂ CONTINUU

SECERÂND ÎN VREME DE FOAMETE

Partea a 8-a

de Rick Thomas

Cum ai reacționa dacă ți-ar muri tatăl, dacă ți-ai pierde investițiile, iar familia ta s-ar confrunta cu foamea?

Aceasta este dilema cu care a fost Isaac obligat să se lupte după moartea lui Avraam. Biblia ne spune că „în țară a venit o foamete” (Gen. 26:1), iar oamenii fugeau în Egipt, așa cum făcuseră când s-au mai confruntat cu seceta.

Cu toate acestea, Domnul avea planuri diferite pentru Isaac. El i-a poruncit: „Nu te pogori în Egipt! Rămâi în țara în care îți voi spune. Locuiește ca străin în țara aceasta; Eu voi fi cu tine și te voi binecuvânta; căci toate ținuturile acestea și le voi da ție și seminței tale, și voi ține jurământul pe care l-am făcut tatălui tău Avraam” (Gen. 26:2–3).

În fața acestui viitor trist, Domnul i-a spus „Isaac, nu doar că vreau să rămâi aici, dar vreau să iei sămânța pe care o ai și să începi să semeni.”

Mi-l imaginez pe Isaac întrebând: „Stai puțin, Doamne. E un lucru să rămân în această țară pustie și e altceva să știu că aceasta este singura sămânță pe care o am, e tot ce mi-a lăsat tatăl meu!”

Dumnezeu i-a răspuns: „Știi, dar eu îți poruncesc să renunți la ea.” Scriptura ne spune că „Isaac a făcut semănături în țara aceea” (Gen. 26:12).

Promisiunea

Să ne gândim puțin! Pământul acela era coșmarul oricărui fermier, nu producea niciun rod, dar Isaac a fost credincios și a semănat pentru că Dumnezeu i-a spus să o facă!

Bineînțeles că a ezitat, dorind să se țină de ceea ce avea, însă Dumnezeu i-a poruncit: „Dă-o!”

Isaac a ascultat. De ce? Pentru că Dumnezeu îi făcuse aceeași promisiune pe care o făcuse tatălui său, Avraam: „Îți voi înmulți sămânța, ca stelele cerului; voi da seminței tale

toate ținuturile acestea; și toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, drept răsplătă că Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduiri Mele și legile Mele” (Gen. 26:4–5).

Cum putea Isaac să nu asculte de Domnul care făcuse o astfel de promisiune?

Isaac a refuzat să se uite la circumstanțe sau să-i urmeze pe cei ce au fugit. El a înțeles că peste viața lui era o chemare specială ce trebuia împlinită.

Ce anume a făcut diferența?

Ce lecție dinamică avem aici! Nu putem semăna bazași pe experiența altcuiva, chiar dacă aceștia au fost binecuvântați

El primise o garanție din ceruri –
ceea ce ceilalți nu aveau!

sau nu. Trebuie să începem să semănăm pentru că Dumnezeu ne spune să o facem!

Isaac a lucrat același pământ care nu a dat rod, dar în ciuda acestui fapt avea el să primească o mare răsplătă? Ce anume a făcut diferența?

Nu doar că a făcut semănături în țară, ci Biblia ne spune că „a strâns rod însutit în anul acela; căci Domnul l-a binecuvântat” (Gen. 26:12).

De neconștient! A strâns însutit „în anul acela”, în anul foametei. În timp ce toți ceilalți mureau de foame.

Mi-l imaginez pe Isaac fiind nevoit să angajeze paznici care să-i păzească recolta, din moment ce era singurul care avea belșug de grâne.

În cazul lui Isaac, aceste binecuvântări erau doar începutul. Scriptura ne spune că „Astfel omul acesta s-a îmbogățit și a mers îmbogățindu-se din ce în ce mai mult, până ce a ajuns foarte bogat. Avea cirezi de vite și turme de oi și un mare număr de robi: de aceea Filistenii îl pizmuiau” (v. 13–14).

„Ești un moștenitor!”

De ce este această întâmplare atât de relevantă pentru noi?

Noi avem ceva ce lumea aceasta nu are, un jurământ prin care Cel Atotputernic ne asigură un viitor glorios.

Mai mult, pentru că L-am acceptat pe Cristos, natura lui Dumnezeu se află în noi.

Dragă prietene, același legământ pe care l-a făcut Dumnezeu cu Avraam și Isaac l-a făcut și cu noi! Nu uita, „Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți «sămânța» lui Avraam, moștenitori prin făgăduință” (Galateni 3:29).

Trebuie să înțelegem importanța lucrurilor pe care Dumnezeu i le-a spus lui Isaac.

Domnul i-a spus, și ne spune și nouă: „Eu voi face ceva cu viața ta în virtutea promisiunii pe care am făcut-o tatălui tău. Din moment ce tu ești moștenitorul său, acest jurământ îți aparține!”

Slavă Domnului!

Un nou început

Asemenea lui Isaac, și noi avem o moștenire minunată.

În mijlocul unei lumi corupte, Domnul a chemat un om pe nume Noe. El era „un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu” (Gen. 6:9).

Domnul i-a poruncit să construiască o corabie, ceea ce a făcut din el obiectul batjocurii tuturor, căci nu mai plouase niciodată. Totuși, când Dumnezeu a deschis cerurile și apa a inundat pământul, Noe, familia lui, împreună cu câte o pereche din toate animalele au fost scăpați.

Când apele s-au retras, Dumnezeu i-a spus lui Noe: „Ieși din corabie, tu și nevastă-ta, fiii tăi și nevestele fiilor tăi cu tine! Scoate afară împreună cu tine toate viețuitoarele de tot felul care sunt cu tine, atât păsările cât și vitele și toate târâtoarele care se târăsc pe pământ: să mișune pe pământ, să crească și să se înmulțească pe pământ” (Gen. 8:16–17).

Imediat după ce a pășit pe pământ uscat, el a construit un altar de mulțumire. Dumnezeu a declarat legea neschimbată a semănăturii și a seceratului „cât va fi pământul” (v. 22).

Era momentul pentru un nou început. După ce lumea a fost curățată, Dumnezeu i-a spus lui Noe cum să semene sămânța corectă.

„Îmbătrânim!”

Geneza 11 urmărește genealogia unuia dintre fiii lui Noe, Sem, până la Avraam căruia i s-a spus „Toată țara aceasta o voi da seminței tale” (Gen. 12:7). Dumnezeu i-a promis că va fi tatăl unui neam mare.

Totuși, Avraam avea să învețe câteva lecții importante despre unde și cum trebuie să semene.

Dumnezeu îi amintea mereu și mereu acestui lider ales că urmașii săi vor forma o națiune puternică. Care urmași însă? Avraam și Sara îmbătrâneau fără să aibă copii.

Iată un bărbat de peste nouăzeci de ani, cu o soție cu zece ani mai tânără, trăind cu credința că Dumnezeu avea să le dea un copil.

Disperată după un răspuns, Sara și-a adus slujitoarea egipteană la Avraam, pe Agar, și i-a spus „Este proprietatea mea și vreau să ți-o dau ție. Culcă-te cu ea și fă-mi un copil care să fie ca al meu”, din moment ce sclavii erau considerați proprietatea stăpânilor lor. Ea a continuat spunând „poate că voi avea copii de la ea” (Gen. 16:2).

Chiar dacă era un lucru greșit, Avraam a făcut ce i-a cerut soția lui. El s-a culcat cu Agar, iar aceasta a rămas însărcinată.

Un sfat greșit

Întâlnesc astăzi mereu oameni care au fost constrânși să facă lucruri despre care știu în inima lor că nu sunt bune. Cu toate acestea, din dorința de a fi plăcuți oamenilor, ei își compromit integritatea și valorile. Rezultatele sunt adesea tragice.

Așa a pășit și Avraam.

După ce Agar a rămas însărcinată, Sara a început să o

Ascultând de un sfat greșit, el a semănat într-un pământ pe care Dumnezeu n-a vrut nici măcar să-l atingă, și-a semănat sămânța unde nu trebuia.

disprețuiască, să se poarte urât cu ea până într-acolo că slujitoarea egipteană a fugit în pustiu. Un înger a oprit-o spunându-i: „Întoarce-te la stăpână-ta și supune-te sub mâna ei” (Gen. 16:9). Îngerul a adăugat apoi: „Îți voi înmulți foarte mult sămânța și ea va fi atât de multă la număr că nu va putea fi numărată” (v. 10).

Din nefericire, aceasta nu a fost sămânța ce avea să aducă binecuvântare lui Avraam. Fiul născut din această relație ilegală a fost Ismael, despre care îngerul a profețit: „El va fi ca un măgar sălbatic printre oameni; mâna lui va fi împotriva tuturor oamenilor și mâna tuturor oamenilor va fi împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților lui” (v. 12).

Doi fi

Cercetătorii biblici atribuie conflictele prezente din Orientul Mijlociu nașterii lui Ismael, a cărui descendenți au populat lumea arabă.

Cred că frământarea mondială pe care o vedem este rezultatul direct al păcatului lui Avraam. Totuși, Dumnezeu i-a dat o a doua șansă când îngerul i-a spus: „Ascultă, știi ce ți-a promis Domnul. Vei avea un copil, ea va rămâne însărcinată.”

Părea imposibil ca un bărbat în vârstă de 100 de ani și o femeie de 90 de ani să devină părinți. Cu toate acestea, s-a întâmplat, și astfel s-a născut Isaac. Sara a râs, „Dumnezeu ma făcut să râd și oricine va auzi despre acest lucru va râde

împreună cu mine“ (Gen. 21:6, NTR), după care a adăugat „Cine s-ar fi gândit să-i spună lui Avraam că Sara va da țâță la copii? Și totuși i-am născut un fiu la bătrânețe!” (v. 7).

Dumnezeu și-a onorat Cuvântul, astfel că acum avem doi copii în imagine. Cu toate acestea, Domnul l-a asigurat pe Avraam că „numai din Isaac va ieși o sămânță care va purta cu adevărat numele tău” (v. 12).

Ce avea să se întâmple cu Ismael? Ce avea să se întâmple cu sămânța lui? Domnul a declarat: „Dar și pe fiul roabei tale îl voi face un neam, căci este sămânța ta” (v. 13).

Doi fii, două națiuni distincte. Fiecare sămânță avea să rodească după soiul ei!

Firul cărămiziu

De la Noe la Avraam, de la Isaac și până astăzi, când Dumnezeu face o promisiune, aceasta este însoțită de porunca de a participa la planul Său. Cu alte cuvinte, trebuie să facem ce ne spune.

De exemplu, Domnul i-a promis lui Iosua că va cuceri Ierihonul, însă pentru aceasta era nevoie de participarea unei prostituate pe nume Rahav, care a legat o funie cărămizie la fereastra ei, ca un semn pentru armatele lui Israel (Iosua 2:17–18). Aceasta reprezenta faptul că ea fusese curățită, că devenise parte a genealogiei lui Cristos (Matei 1:5)

Sămânța pentru Ninive

Vă aduceți aminte de Iona? Știm cum i-a spus Dumnezeu să meargă la Ninive și să predice acelei cetăți păcătoase. În schimb, el a fugit de Dumnezeu și a fost înghițit de un pește uriaș.

Pocăindu-se, Iona i-a cerut Domnul să-l elibereze. Dumnezeu i-a cerut în continuare slujitorului său capricios să semene mesajul eliberării în cetatea Ninive.

Iona a ieșit să predice pentru că a înțeles pe deplin că dacă nu seamănă sămânța va fi nimic.

Gravat pe inima lui Dumnezeu este faptul că nimic nu se întâmplă fără respectarea legii semănatului și a seceratului.

Un nou început

Citim în Noul Testament istoria minunată a modului în care Dumnezeu a oferit omului șansa unui nou început semănând sămânța Lui în pântecele Mariei, trimițând astfel un Mântuitor pe pământ. Lucrul acesta a rezultat în secerișul pentru Împărăție a nenumărate suflete.

Toate promisiunile lui Dumnezeu sunt parte integrantă a legii semănatului și seceratului. El a promis să trimită un Mesia care să mântuiască pe oameni de păcatele lor, și S-a ținut de promisiune. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Său Fiu” – aceasta este sămânța. Pentru ca „oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” – așa a prins sămânța Lui viață!

Dacă Creatorul nu a putut iniția un nou început fără o sămânță, ce ne face să credem că noi putem?

A doua ta șansă

Asemenea lui Avraam și a lui Iona, s-ar putea să fi făcut greșeli mari pe drum, dar un Dumnezeu iubitor te așteaptă ca să-ți dea o a doua șansă. Ești gata să te întorci la viziunea pe care Domnul a revelat-o? Dacă ești gata, El îți va reda pasiunea și scopul, făcând ca sămânța inițială să crească și să devină promisiunea Lui pentru destinul tău.

Slavă Domnului, zilele foametei tale s-au sfârșit!

DECLARĂ-O!

Partea a-9-a

Principiile eterne ale semănatului și seceratului ascunse în tot Cuvântul lui Dumnezeu prind dintr-o dată viață când ne angajăm să acționăm pe baza lor.

Citind aceste capitole poate că ți-ai spus: „E o idee bună” sau „Sunt de acord”. Ce impact vor avea însă aceste lucruri asupra vieții tale mâine, săptămâna viitoare sau anul viitor?

Fă un pas al credinței și ia decizia personală de a integra aceste adevăruri în trăirea ta zilnică. Îți cer să faci mai mult decât să citești următoarele zece declarații – vreau să le rostești cu voce tare până când vor prinde viață. Însușește-ți-le!

Declarația nr. 1:

Deja am toate din belșug sub forma unei semințe.

Ce lucru minunat știm că Dumnezeu i-a creat pe toți copiii Lui cu daruri unice. Majoritatea nu realizează că sunt de fapt niște semințe vii, pline de potențial. Abilitățile de a cânta, de a învăța sau de a conduce nu sunt niște abilități universale – ceea ce a pus Dumnezeu în tine îți aparține, de aceea trebuie să sădești și să îngrijești acea sămânță.

Apostolul Pavel spune: „Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul proorociei, să-l întrebuințeze după măsura credinței lui. Cine este chemat la o slujbă, să se țină de slujba lui. Cine învață pe alții, să se țină de învățătura. Cine îmbărbătează pe alții, să se țină de îmbărbătare. Cine dă, să dea cu inimă largă. Cine cârmuiește, să cârmuiască cu râvnă. Cine face milostenie, s-o facă cu bucurie.” (Rom. 12:6–8).

Tiparul este clar.

Nu trebuie să ne ascundem darul, din motive de siguranță, ci trebuie folosit pentru a atinge și viețile altora.

Întâlnesc mereu oameni care se luptă să-și facă un nume imitând pe alții, fiind ceea ce nu sunt. În schimb, ei trebuie să se oprească pentru un moment și să-și dea seama că deja dețin ingredientele necesare. Acestea le-au primit sub forma

unei semințe care are puterea de a deschide uși neînchipuite. După cum a scris regele Solomon: „*Darurile unui om îi fac loc, și-i deschid intrarea înaintea celor mari*” (Prov. 18:16).

Darul lui Dumnezeu, nu al tău, este cel ce produce secerișul.

Declarația nr. 2:

Proviiziile mele pentru ziua de mâine încep cu ceea ce am astăzi în mâna mea.

Un agent de vânzări mi-a spus cândva: „Pentru a semna un contract trebuie să prezint oferta mea la șapte oameni.” El pune în practică o lege elementară care spune că este nevoie de multă sămânță astăzi pentru secerișul de mâine.

Îi aud pe unii vorbind despre „luna de pe cer” când vine vorba de viitor, fără să conștientizeze că ceea ce fac acum le va influența visurile. Investiția mică de astăzi va aduce dividende substanțiale.

Aceeași lege afectează și umblarea noastră spirituală. Suntem nerăbdători să primim binecuvântarea instantanee a lui Dumnezeu încât ne rugăm la prânz și ne așteptăm să primim răspunsul la ora unu, iar când acesta nu vine ne supărăm!

Mai aruncă o privire asupra pildei semănătorului (Marcu 4:6) și vei înțelege că există o perioadă intermediară între semănat și secerat.

Motivul pentru care mulți se trezesc într-o situație dificilă, atât din punct de vedere material cât și spiritual, este faptul că au lăsat să treacă ziua de ieri pe lângă ei.

Prietene, nu e prea târziu să începi să semeni. Este singurul mod de a te asigura de un viitor îmbelșugat.

Declarația nr. 3:

Fiecare sămânță pe care o am are capacitatea de a se multiplica, dacă este semănată într-un pământ fertil.

Am fost întrebat: „Pastore, cum pot să aflu care este cel mai bun loc unde să dăruiesc?”

Există un singur mod în care putem afla ce este un „pământ bun”. Este locul unde îți spune Dumnezeu să semeni.

Nu poți lua decizii înțelepte bazat doar pe circumstanțe sau aparențe exterioare. Faptul că o anumită organizație pare să aibă nevoi sau faptul că cineva „pare sărac” nu este un criteriu pentru a beneficia de darul tău. Continuă să te rogi cu credințioasă și să ceri Domnului: „Te rog călăuzește-mi deciziile în ce privește dărnicia.”

Nu acționeze de unul singur. Domnul este cel care

Dacă Dumnezeu îți dă aprobarea și dacă ai pace, atunci ești în siguranță, semeni într-un pământ bun.

produce secerișul prin sămânța pe care ți-a cerut să o semeni. În realitate, acest lucru îți ia greutatea de pe umeri. Când Dumnezeu rânduieste și alege terenul, El se asigură ce ceea ce s-a semănat va fi gata și de secerat.

Declarația nr. 4:

Dumnezeu nu va ști dacă îmi doresc cu adevărat un seceriș până nu voi semăna sămânța.

Îi arăți Domnului ce așteptări ai pentru viața ta în momentul în care începi să semeni. De exemplu:

- Dumnezeu știe că vrei să se roage cineva pentru tine în momentul în care începi să te rogi pentru alții.
- Domnul recunoaște că îți dorești cu adevărat prieteni, când devii mai prietenos.
- Tatăl tău ceresc știe când ești gata să primești o binecuvântare, pentru că începi să-ți dai zeciuiala și să dăruiești de dragul Evangheliei.

Ne stabilim standardele prin felul în care ne semănăm sămânța.

Când sunt prins într-un trafic aglomerat și văd o mașină care încearcă să se pătrundă pe strada noastră, dacă pot, o las să intre. De ce? Pentru că știu că va veni vremea când și eu voi aștepta aceeași curtoazie.

Poate că te rogi pentru vindecare. Întreabă-te: „Pentru câți bolnavi m-am rugat astăzi?”

Când eram la întâlnirea conducerii unei anumite organizații creștine, am observat un bărbat în vârstă care părea să fie mereu singur – era în mod vizibil singur. Părea abătut, atât emoțional cât și fizic, așa că am fost copleșit de compasiune față de el.

Într-o după-masă, când am luat autobuzul spre hotel, m-am așezat în mod intenționat lângă acest bărbat, care, bucurându-se de interesul meu, a început să-și spună povestea. Se părea că, datorită unui comitet care s-a supărat când acesta a încercat să urmeze călăuzirea Domnului, acest bărbat puternic al lui Dumnezeu a fost obligat să-și lase biserica pe care o iubea. Acum, la vârsta de 65 de ani, tocmai începuse o biserică nouă.

În ciuda acestui nou început, încă era măcinat de amărăciune și dezamăgire datorită celor petrecute în ultimii cinci ani.

Domnul m-a călăuzit în mod imediat să torn dragoste și încurajare în viața acestui pastor drag în timpul celor două zile care ne rămăseseră. Am început să vorbim entuziasmați despre viitor, fără să rămânem în trecut – fiind entuziasmați de ceea ce urma să facă Dumnezeu în cadrul lucrării lui prezente.

Înainte de a părăsi întâlnirea avea un zâmbet larg pe față, o nouă viziune și o tărie reinnoită.

Ce a cauzat această schimbare? Cineva a trebuit să semene în viața lui.

Povestea nu se termină însă aici. Nu a trecut mult de la acea experiență, că m-am confruntat în propria mea viață cu o provocare, iar Dumnezeu în îndurarea Lui a trimis pe cineva care să mă ajute să port acea povară. Era ca și cum Domnul mă asigura spunându-mi: „Tu ai semănat sămânța, acum pregătește-te de seceriș!”

Declarația nr. 5:

Sămânța mea nu-și poate atinge potențialul până nu o las din mână.

Nu ai pățit niciodată să-ți dai toate silințele să fii draguț cu cineva, ca acesta să fie obraznic cu tine? Reacția noastră

umană firească este să ne simțim desconsiderați și să spunem: „Ei bine, nu trebuie să rabd toate aceste lucruri!”

Dacă răspundem astfel nu facem altceva decât să ne scoatem sămânța din pământ!

Dumnezeu ne cere să semănăm dintr-o inimă curată, și să lăsăm sămânța acolo.

Când cineva te ignoră, zâmbește și continuă să-l iubești în ciuda atitudinii sale.

Nu ai nevoie de o plachetă pe care să o atârni pe perete sau de premiul „Omul anului”. Ceea ce faci o faci pentru Dumnezeu, nu pentru tine însuși. De aceea trebuie să dai drumul complet seminței, indiferent de circumstanțe, și să nu mai încerci niciodată să o iei înapoi.

Pentru că lucrul acesta este atât de important, dă-mi voie să ți-l reamintesc: când semeni în viețile altora, nu te aștepta niciodată să primești din partea lor un seceriș. Nu ei îți sunt sursa, Dumnezeu este! Dacă nu vor răspunde *niciodată*, e problema lor. Potențialul poate fi atins doar când dai drumul seminței.

Dă-i drumul și lasă-L pe Dumnezeu să lucreze!

Declarația nr. 6:

Pentru orice nevoie pe care s-ar putea să o am, Dumnezeu are deja o sămânță.

Au venit mulți bărbați și femei la biroul meu ca să-și descarce inimile spunând: „Pastore, nu înțelegi prin ce trec!”

Este o afirmație adevărată:

- Nu mă pot identifica cu un individ a cărui viață este ruinată datorită consumului abuziv de droguri.
- Nu mă pot identifica cu o persoană care a fost înșelată în afaceri și care a pierdut totul.
- Nu mă pot identifica cu o soție a cărei soț tocmai a bătut-o cu brutalitate.
- Nu mă pot identifica cu o persoană care și-a pierdut familia în urma unui divorț.

Pot să dau dovadă de compasiune, empatie, de dragoste pentru ei, fără să fi fost niciodată în pielea lor.

Știu însă că orice nevoie ar avea cineva, mai mare sau mai mică, Dumnezeu are deja sămânța necesară.

Pentru cel alcoolic, sămânța poate fi un program de reabilitare în 12 pași. Pentru cel singur și deprimat, poate fi un cerc de prieteni creștini cărora să le pese. Pentru cel aflat în pragul falimentului, s-ar putea să fie ocazia unui noi început.

Domnul îți poate da sămânța creativității, a viziunii, a motivației și a determinării. Sarcina ta este să descoperi exact ce vrea Dumnezeu să semeni.

Nu este un proces magic, mistic. Trebuie să te rogi cu fervoare până când Dumnezeu îți descoperă voia Lui perfectă pentru tine, iar apoi să pășești prin credință!

Declarația nr. 7:

Accept faptul că vremea semănatului și cea a seceratului nu sunt neapărat plăcute.

Semănatul și culesul nu se bazează pe fapte concrete, pe logică sau pe rațiune. Mai degrabă, acestea sunt o lege eternă a lui Dumnezeu.

Prin urmare, Domnul ne testează și ne mărește credința, scoțându-ne din zona noastră de confort, pentru a-și îndeplini scopul.

De exemplu, îți vine greu când îl auzi pe Dumnezeu șoptindu-ți „Aruncă sămânța pe care o ai”, când nu ți-au mai rămas decât câțiva dolari. Îți este greu să te rogi pentru un vecin bolnav când un membru al familiei tale suferă de o boală incurabilă.

Cu toate acestea, semănatul și seceratul nu depind de confortul nostru.

Pavel scrie: „*Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat*” (1 Cor. 9:27).

Apostolul știa că urmarea mandatului lui Dumnezeu însemna auto-disciplină, a-și ține trupul în frâu pentru a nu fi stăpânit de *trup*, ci de *dub*.

I-am întâlnit pe cei care refuză să asculte când îi călăuzește Duhul Sfânt. În schimb, își iroiesc potențialul pe lucruri triviale, fără să conștientizeze că singurul mod în care cea sămânță le poate schimba circumstanțele este *semănând-o*.

Alții fac afirmații ce le distrug secerișul de mâine. Nu au învățat să se supună, să-și muște buzele și să fie toleranți când cei din jurul lor sunt mai neșlefuiți.

Personal, acțiunile mele nu sunt bazate pe ceea ce a făcut altcineva, ci caut mai degrabă să demonstrez bunătate, căci aceasta este una dintre roadele Duhului. Nu dăruiesc potrivit cu suma de bani pe care o am în bancă, ci mai degrabă dăruiesc după călăuzirea Duhului Sfânt.

Nu este întotdeauna ușor, ceea ce cred că ai învățat deja.

Declarația nr. 8:

Dacă m-am angajat să fiu un semănător, Domnul îmi va da sămânța.

Unii credincioși au impresia greșită că atunci când aruncă sămânța trebuie să o facă întotdeauna jertfind sau să ducă lipsă până vine secerișul.

Greșit! Dumnezeu promite să-i susțină pe cei ce sădesc cât timp sămânța are nevoie să se înmulțească. „«Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană» vă va da și vă va înmulți și vouă sămânța de semănat și va face să crească roadele neprihănită voastră” (2 Cor. 9:10).

Trebuie să înțelegem că Satan nu ne poate distruge recolta, doar noi putem!

Dumnezeu se ține întotdeauna de promisiune!

Dă-mi voie să-ți spun de ce.

Când îmi dau zeciuiala, eu declar că Dumnezeu este Cel Preaînalt, stăpânul cerului și al pământului. De aceea, eu iau din ceea ce se află în sfera naturală și o trec în cea spirituală declarând că aparține lui Dumnezeu, iar Satan nu poate fura ceea ce aparține lui Dumnezeu. De aceea Cel Atotputernic spune: „*Și voi muștra pentru voi pe cel ce mănâncă*” (Maleahi 3:11). Aceasta se întâmplă pentru că ceea ce dăruiești a fost luat din mâinile tale, iar diavolul nu poate împiedica revărsarea binecuvântărilor lui Dumnezeu. De ce? Pentru că darul tău stabilește mărimea revărsării tale.

Satan nu poate decât să semene neghină în câmpul tău. Isus vorbește despre acest aspect când compară Împărăția cerurilor „cu un om care a semănat o sămânță bună în țarina lui. Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grâu și a plecat” (Matei 13:24–25).

Bineînțeles că neghina a răsărit odată cu grâul. Slujitorii au venit și au spus stăpânului: „Vrei, deci, să mergem s-o smulgem?” (v. 28).

„Nu” le-a zis el „ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș” (Matei 13:29–30).

Există credincioși care își aduc zeciuielile și darurile la biserică, dar dacă se întâmplă în adunare un eveniment cu care ei nu sunt de acord, se simt jigniți, se supără și sunt gata să strice totul, orbiți fiind de faptul că astfel își distrug recolta. Nu Satan provoacă haosul, noi o facem!

Recolta noastră, inclusiv acele buruieni supărătoare, trebuie să crească până la vremea secerișului.

Declarația nr. 9:

Dumnezeu îmi cunoaște nevoia.

Îmi vine să zâmbesc când aud pe unii plângându-se: „Pastore, Dumnezeu îmi va lua totul!”

Ei bine, dacă aceasta ar fi fost intenția Domnului, ar fi făcut-o deja!

Prietene, Dumnezeu știe pe deplin de ce anume ai nevoie și când ai nevoie de ajutorul Său. Nu e voia Lui să suferi în timp ce împlinești promisiunea Lui.

Îți aduci aminte de Iov? Nu Domnul i-a cauzat problemele. În schimb, pentru a încerca credința lui Iov, Dumnezeu i-a permis lui Satan să-l încerce. Domnul nu este un Tată răzbunător care caută ocazii să-și pedepsească ai Săi copii. Nu, El vrea să ne facă puternici.

Dumnezeu nu-ți cere să semeni de dragul experienței. El se așteaptă ca acesta să fie pentru noi un stil de viață, bazat pe legile semănatului și seceratului, a dăruirii și primirii.

În acest proces, asemenea fiecărui Tată bun, El veghează cu grijă asupra celor ce sunt ai Săi.

Declarația nr. 10:

Sămânța pe care o semăn s-ar putea să răspundă nevoii altcuiva, însă are de a face și cu secerișul eu.

Nu putem evita legea lui Dumnezeu care spune: „Dați, și vi se va da” (Luca 6:38).

În momentul în care începi să-ți sădești sămânța pentru a răspunde unei nevoi, declanșezi un proces glorios. Nu beneficiarul va fi binecuvântat, dar și tu vei beneficia. Este ca un bumerang! Isus îți spune: „Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura” (Luca 6:38).

Poate că e momentul să te întreb: „Care este mărimea secerișului pe care îl aștept? Este unul pentru care nu am nevoie de mult spațiu de depozitare? Sau sunt gata să culeg o recoltă ce dă peste?”

În concluzie, trebuie să decizi măsura dedicării tale. Ce preț ești gata să plătești pentru a-L vedea pe Domnul începând să lucreze în domeniul finanțelor tale, a relațiilor tale și a creșterii tale spirituale?

Nu uita: „cine seamănă puțin, puțin va seceră; iar cine seamănă mult, mult va seceră” (2 Cor. 9:6).

Declară-o și începe să semeni!

RICK THOMAS este pastor principal al bisericii Abundant Life Christian Centre din Margate, Florida. Este cunoscut la nivel internațional ca pastor învățător și conferențiar.

Acest articol este preluat din Significant Seed – Perpetual Harvest ©2005 de Rick Thomas. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile sunt rezervate.

UNEORI CÂȘTIGI, ALTEORI ÎNVEȚI

– PENTRU ADOLESCENȚI –

» JOHN C. MAXWELL

O pierdere nu este o pierdere în totalitate dacă înveți ceva din ea.

Viața este plină de suișuri și coborâșuri. Însă orice contralovitură (o înfrângere în campionat, o notă mică, o relație pierdută sau o probă slabă) pot deveni un pas înainte, atunci când deții uneltele potrivite pentru a învăța din experiență.

Adaptată după textul original, cartea Uneori câștigi, alteori înveți pentru adolescenți ne pune la dispoziție reflecțiile lui John C. Maxwell, autor prolific și expert în leadership, asupra pașilor greșiți pe care el însuși i-a făcut, exerciții interactive pentru jurnal și povestiri în premieră despre personaje influente. Dr. Maxwell îi ajută pe cititori să își dezvolte unsprezece calități esențiale ale învingătorilor, învățându-i pe toți adolescenții, de la simpli elevi, la căpitani de echipă și viitori oameni de afaceri, cum să vadă orice eșec ca pe o oportunitate de a avea succes.

147 p. • 14 x 20,5 cm • 18 lei

**GESTIONAREA
CONFLICTELOR
ÎNTR-O
BISERICĂ
MAI MICĂ**

de James D. Wilkins

**CONFLICTUL CAUZEAZĂ STRES,
IAR STRESUL ARE UN EFECT DEVASTATOR PÂNĂ NU GĂSEȘTI
O MODALITATE DE A TE ELIBERA DE EL.**

Ieri, câțiva oameni din adunarea ta ți-au furat bucuria, pacea și câteva ore de muncă. Azi noapte, ți-au furat somnul. Astăzi te simți jalnic și descurajat. Da, acei membri ai adunării tale, care sunt în conflict, sunt de fapt niște hoți. Sunt totodată oameni pe care îi iubești. Sunt oameni pe care te-a chemat Dumnezeu să-i zidești, să-i întărești și să-i duci în punctul în care să-și poată face lucrarea de slujire.

Acest articol te va ajuta să identifici câteva modalități de a ușura durerea conflictului și de a aduce sănătate vieții și bisericii tale.

GESTIONAREA CONFLICTULUI

Conflictul cauzează stres, iar stresul are un efect devastator, până nu găsești o modalitate de a te elibera de el. Unii pastori profită de predica de duminică dimineața pentru a face lucrul acesta. Cu un microfon în mână, se mișcă pe scenă în timp ce vorbesc despre hoții care i-au prădat.

Există o modalitate mai bună de a-ți ușura durerea și de a aduce sănătate familiei lui Dumnezeu. Maleahi 2:16 ne sfătuiește să ne cercetăm duhul ca să nu fim necredincioși. Starea de spirit a pastorului poate avea efecte puternice. Într-o situație conflictuală, aceasta poate fi atât distructivă cât și productivă.

Ca pastor, teologia ta asupra conflictului va determina modul în care îl gestionezi. Înțelegerea faptului că un conflict interpersonal nu este întotdeauna rău te poate ajuta să dormi noapte și să abordezi conflictul într-un mod creativ. Dacă vezi un păcat în orice conflict, vei avea dificultăți în a-i ajuta pe cei ce trec prin situații conflictuale. Exemplul din Fapte 15 ne demonstrează că un conflict poate ajuta la clarificarea unei probleme și poate descoperi voia lui Dumnezeu. Conciliul de la Ierusalim a clarificat o problemă doctrinară și a deschis calea unui întreg segment al populației de a deveni parte a trupului lui Cristos.

Un pastor bun nu va căuta conflictele, dar nici nu va fugi de ele, nu le va lăsa să-l terorizeze și să-i fure integritatea și bunăstarea emoțională. Există două motivații corecte pentru gestionarea conflictelor într-o biserică mai mică: bunăstarea bisericii lui Cristos și sănătatea ta emoțională ca pastor.

Gestionarea creativă a conflictelor într-o biserică mai mică poate fi adesea o provocare serioasă. Bisericile mai mici sunt formate de cele mai multe ori din câteva familii mai mici sau mai mari care au fost parte a acelei biserici de mulți ani. Aceste familii presupun că dorințele lor ar trebui considerate mai importante decât dorințele celor care nu sunt în biserică de așa mult timp sau a familiilor care nu sunt atât de numeroase. Acest lucru poate constitui premiza unor viitoare conflicte. Când conflictul apare, aceștia nu realizează că de fapt ei l-au provocat. În mintea lor, ei sunt stâlpii bisericii care știu ce este cel mai bine. Aceștia s-ar putea să numească biserica o familie și să-ți spună că sunt bucuroși să le fie pastor și membru în familia lor. Lucrul acesta este valabil în special dacă ești nou venit.

Pastorii bisericilor mai mici trebuie să fie conștienți că gestionarea conflictelor este parte a slujirii pastorale, iar cel mai bun mod de rezolvare a acestora este căutarea unor soluții în faza incipientă a conflictului. Sentimentul de

stăruință este adesea un indiciu că un conflict este pe punctul să izbucnească. Este momentul în care ar trebui să începi să rezolvi problema. Din nefericire, problema trece adesea prin mai multe faze până când este nevoie de o confruntare directă. În biserica nou testamentară, conducătorii puneau părțile față în față. Ei lucrau la rezolvarea problemei până se ajungea la o soluție. Trebuie să faci același lucru.

STILURI DE GESTIONARE A CONFLICTELOR

Ca pastor, trebuie să alegi cel mai bun stil de rezolvare a conflictului pentru o anumită situație. Una dintre cele mai mari greșeli pe care le poți face este să alegi stilul greșit pentru o anumită împrejurare. Pastorii au adesea un stil preferat de rezolvare a conflictelor, dar și un stil de rezervă. Poți învăța să alegi în mod conștient cel mai bun stil pentru satisfacerea nevoii prezente. Compară-ți tehnicile cu următoarele descrieri.

Evitarea

Persoana care are acest stil preferă să creadă că nu există niciun conflict. Dacă trebuie să admită existența unei probleme, atitudinea lui este în general: „Nu vreau să mă implic.” El speră că acel conflict se va stinge fără intervenția lui. Este mai interesat să se protejeze pe sine decât să găsească o soluție.

Cei ce folosesc acest stil obligă pe alții să-și asume responsabilitatea rezolvării conflictului. În unele cazuri este permisă folosirea acestui stil al evitării. De exemplu, s-ar putea să existe cazuri când problema este atât de trivială încât nu merită să fie băgată în seamă. Totuși, dacă vei folosi în mod frecvent acest stil, oamenii vor considera foarte curând că nu ești potrivit să conduci. Opoziția va folosi această ocazie pentru a câștiga influență. Frustrarea și ostilitatea vor continua să se amplifice până nu vei mai putea ignora problema.

Armonizarea

Cel ce caută să concilieze părțile este adesea un pacifist. Motto-ul său este: relațiile sunt mai importante decât problemele. El își petrece timpul încercând să transmită această idee fără să abordeze problema care-i divide pe oameni. Există momente când acest stil poate fi folosit cu succes, dar nu întotdeauna. Pastorul care folosește mereu această metodă se va epuiza într-un final, deoarece dezbinarea care a produs problema nu este rezolvată. Celelalte persoane implicate într-un conflict prelungit vor deveni mai agresive și mai dificile. Pastorul va simți tot mai mult stres pentru că este extrem de greu să zâmbești întotdeauna, chiar și atunci când îți vine să plângi. După câțiva ani sau câteva luni, pastorul s-ar putea să demisioneze și să meargă în altă parte, doar pentru a repeta acest ciclu.

Negocierea

Pastorul care folosește această tehnică încearcă să convingă toate părțile să cedeze într-o anumită măsură pentru ca fiecare parte să câștige ceva. Exercițiul unei presiuni în timpul căutării unui compromis s-ar putea să ajute la găsirea unei soluții. Rezultatele acestui fel de efort sunt adesea pozitive. Persoana cu un astfel de stil este convingătoare, dar și subtilă uneori. Deficiența acestei metode este faptul că cea mai bună soluție s-ar putea să fie sacrificată în favoarea unei soluții mai puțin decât perfecte. S-ar putea ca această tehnică să nu

fie ideală, însă este mai bună decât alternativa de a nu avea nicio soluție. Un moment potrivit pentru folosire acestui stil este cazul când agresivitatea părților aflate în conflict poate rupe biserica înainte de găsirea unei soluții perfecte care să-i mulțumească pe toți. Pericolul este ca cei aflați în conflict să nu accepte din toată inima decizia luată. Oamenii trebuie să aibă sentimentul proprietății asupra soluției, altfel o vor accepta cu inima împărțită.

O combinație între stilul armonizării și cel al negocierii a funcționat bine pentru pastorul unei biserici mai mici, orientate spre familie. Adunarea era formată din doi frați și familiile lor lărgite, precum și un al treilea segment de membri vechi care nu făceau parte din aceste două familii. Adesea apăreau probleme între cele două familii. Pastorii nu rezistau prea mult. Unul dintre membrii familiei a devenit predicator, așa că adunarea a decis că soluția la problema lor este ca acesta să păstorească biserica. Lucrul acesta a mers până când el și unchiul său au început să vadă lucrurile diferit. Soluția la care au apelat de mai multe ori a fost să-și aducă un nou lucrător. În cele din urmă a venit un pastor blând, dar matur, care a rămas pentru mai mulți ani. Acesta a dat mereu dovadă de roada Duhului și a început să-i învețe pe membrii mai combativi să renunțe la parte din drepturile lor de dragul armoniei bisericii. Pacea a început să domnească. Adunarea a crescut și a propășit.

Intimidarea

Acest stil creează o atmosferă în care ceilalți se simt atât de abătuți încât nu au curajul să împărtășească informații importante și concrete. Aceste informații însă sunt exact lucrul de care este nevoie pentru a găsi răspunsurile la problemă. Pastorul care folosește metoda intimidării are adesea o agendă personală și hotărăște mai dinainte ce parte trebuie să câștige. Un pastor a spus că în primii ani ai lucrării sale se implica în fiecare conflict cu scopul de a câștiga. Chiar și atunci când bătea în retragere sau se preda, o făcea cu scopul de a câștiga. Ori de câte ori un pastor privește conflictul ca pe o situație în care trebuie să existe întotdeauna un câștigător și un pierzător, el va fi cel care va pierde în cele din urmă. În mod neintenționat, el își învață dușmanii și oponenții din adunare că metoda de a câștiga este acumularea puterii, așa că asta vor căuta să facă.

Există momente când luarea unei decizii individuale grele este singura metodă, însă lucrul acesta trebuie făcut cu moderație. Manifestarea frecventă a unui spirit autocrat în rezolvarea conflictelor va duce la diminuarea adunării. Va veni ziua când nu va rămâne decât o mână de oameni. Pastorul va spune că a făcut curățenie în biserică. S-ar putea să spună chiar că aceasta îi este chemarea, că va merge mai departe să facă curățenie într-o altă biserică. Unii dintre cei abandonați vor mocni de indignare că nimănui nu i-a pasat de opiniile lor.

Colaborarea

Probabil că cel mai eficient mod de a gestiona conflictele în mod regulat este colaborarea. Folosind această metodă, pastorul/facilitatorul va căuta să implice persoanele sau grupurile aflate în opoziție la definirea problemei, la sugerarea soluțiilor și la identificarea pașilor necesari pentru implementarea soluției. Acesta trebuie să se plimbe în stânga și în dreapta între cele două grupuri sau persoane înainte de

a le pune față în față pentru găsirea unei soluții. Oamenii tind să susțină lucrurile la nașterea cărora participă. Aceasta este o trăsătură a familiei. Obiectivul este acela de a ajuta oamenii să confrunte problemele, în loc să se confrunte unii cu alții, în efortul de a rezolva conflictul. Este un lucru care cere timp, dar al cărui efort merită.

Cele două obiective fundamentale ale stilului bazat pe colaborare sunt atingerea scopurilor persoanelor implicate și îmbunătățirea sau menținerea unei părtașii sănătoase. Eșecul în atingerea acestor obiective într-o biserică mai mică va duce la o biserică și mai mică. Pastorii apelează în unele situații la calea cea mai ușoară, lăsând comitetul bisericii să ia toate deciziile dificile. Totuși, această abordare subminează cele două obiective menționate mai sus. Colaborarea va fi sacrificată în interesul luării unei decizii, o parte devenind dintr-o dată câștigătoare, iar cealaltă pierzătoare.

Colaborarea necesită o combinație unică de abilități, printre care răbdarea, perseverența și flexibilitatea. Toți cei implicați trebuie să aibă sentimentul că pastorul crede că obiectivele lor sunt importante, însă acesta trebuie să insiste asupra faptelor și să facă deosebire între fapte și opinii. El trebuie să creeze o atmosferă care declară: „Dacă vom lucra împreună vom găsi niște abordări la problema conflictuală acceptate reciproc.” Cu toții vor avea șansa de a câștiga din moment ce părțile opuse cad de acord asupra soluției, iar lucrurile pe care le pierd sunt cele la care au renunțat de bună voie. Stilul bazat pe colaborare este ceea ce mai bună abordare în majoritatea situațiilor, însă pastorul trebuie să aibă timp la dispoziție. Când timpul se scurge, soluția poate consta în atingerea unor concesiuni sau compromisuri.

CONCLUZIE

După cum am afirmat anterior, majoritatea pastorilor au un stil preferat de gestionare a conflictelor, dar și unul de rezervă. Pentru a determina care îți este stilul de rezervă, uită-te la ce stil apelezi imediat ce te ești presat de timp. Când rezolvarea este foarte lentă, suntem ispitiți să renunțăm la metoda aleasă în favoarea celei de rezervă. Pastorul înțelept va alege în mod conștient stilul potrivit pentru respectiva situație și va apela la un altul doar dacă nu vede niciun progres.

Aspectul puternic al rugăciunii trebuie și el împletit cu toate procedurile de rezolvare a conflictelor. Rugăciunea este mai puternică decât toate abilitățile de gestionare puse laolaltă. Rugăciunea nu doar că va împuternici și va ajuta liderul să meargă înainte cu o atitudine pozitivă față de gestionarea conflictelor din biserică, ci îl va ajuta pe acesta să determine care va fi rezultatul final.

Pastorii înțelepți recunosc că creștinii nu au voie să distrugă biserica sau să rănească pe alții. Aceștia găsesc modalități eficiente de rezolvare a conflictelor. Ei folosesc puterea rugăciunii împreună cu abilitățile primite de la Dumnezeu pentru a face lucrul acesta.

James D. Wilkins a fost superintendent al Districtului Nebraska. El a fondat Assist Ministries, o lucrare care are scopul de a ajuta pastorii bisericilor mici.

TRĂIREA ÎN ÎMPĂRĂȚIE – PROCLAMAREA –

Proclamată de către „ambasadorii” Săi

de H. Maurice Lednicky

Mântuirea este un „dar” pentru răscumpărarea noastră de sub pedeapsa păcatului. Această reconciliere minunată ne restaurează dreptul de a avea părtașie cu Tatăl Ceresc, prin Isus Cristos Domnul nostru. Totuși, acest dar al harului nu trebuie interiorizat și păstrat doar pentru binele personal. „Vestea bună” trebuie împărtășită cu toți cei aflați în sfera noastră de influență. Scriptura declară simplu, dar cu tărie, că ea trebuie vestită „până la marginile pământului”. Domnul nostru le-a spus urmașilor Săi apropiați: „Fără plată ați primit, fără plată să dați”, ca o componentă intrinsecă a învățăturilor pe care le-a dat când i-a trimis să predice (Matei 10:1–8). Ce onoare să fim chemați ambasadori ai lui Cristos Isus. Nu există privilegiu mai mare! Asimilând acest adevăr/învățătură/tipar biblic puternic în viața ta, înaintează cu credință și încredere că poți aduce, și vei aduce, o contribuție importantă la marele seceriș din zilele de pe urmă.

Ambasadorii care reprezintă o națiune sau o împărăție într-o altă țară ocupă o poziție strategică și onorantă. Prezența lor este însoțită de autoritatea țării care i-a trimis – aceștia reprezintă poziția oficială a țării lor de origine. În ce privește relațiile, ambasadorul are însărcinarea de a menține un schimb continuu de informații între cele două națiuni. Cu alte cuvinte, ambasadorul trebuie să cunoască foarte bine însărcinarea pe care o are – atât beneficiile cât și responsabilitățile. Unele poziții s-ar putea să fie confortabile și calme, altele s-ar putea să fie tensionate și turbulente de multe ori.

Să urmărim implicații acestei comparații pornind de la cuvintele lui Pavel. „... [Dumnezeu] ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi, deci, suntem trimeși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Cor. 5:18–20) (sublinierea ne aparține). Este necesară aici o scurtă observație despre termenul împăcare, pentru a accentua importanța rolul nostru de ambasadori ai împărăției spirituale. Cuvântul înseamnă literalmente *a face schimb*. În cazul împăcării omului cu Dumnezeu, a fost inițiativa Lui ca omul să-și poată schimba trecutul păcătos, prin îndurarea și harul lui Dumnezeu, prin Cristos Isus. „Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am căpătat împăcarea” (Rom. 5:10, 11) (sublinierea ne aparține).

Îndepărtarea mâniei lui Dumnezeu de la „vrăjmașii” Lui nu compromite integritatea unui Dumnezeu sfânt. El acționează întotdeauna în lumina unei justiții neprihănite și a dragostei. Deci, pentru Dumnezeu, din propria Lui inițiativă, a schimba ostilitatea omului cu îndurarea și harul Său este cea mai măreață expresie a naturii Lui neschimbătoare. Nu există niciun pasaj în Scriptură în care să ni se spună explicit sau implicit că Dumnezeu este împăcat cu omul. Vrăjmășia este exclusiv din partea noastră, niciodată din partea lui Dumnezeu. Omul are nevoie să fie împăcat cu Dumnezeu, nu Dumnezeu cu noi. Noi nu avem puterea de a negocia, nu avem ce pune pe masă, care să ateste vrednicia noastră. Prin urmare, Cristos a devenit „ispășirea” (a potoli, a acoperi) pentru păcatele noastre (Rom. 3:25; 1 Ioan 2:2; 4:10) prin moartea lui ispășitoare pe cruce. Acesta este mesajul puternic – că toți oamenii pot fi readuși într-o relație corectă cu Dumnezeul creator – pe care suntem chemați să-l vestim.

Puneți acest mesaj glorios în contextul Marii Trimerii. „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16:15). „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:19, 20) (sublinierea ne aparține). Evanghelizarea eficace are două componente la fel de importante: (1) facerea de ucenici – a conduce pe oameni la mântuire prin credința în Cristos, și (2) învățarea – a-i conduce pe oameni la o relație matură cu Cristos și Biserica Lui. Termenii folosiți astăzi pentru ucenicizare sunt îndrumare și antrenare. După cum afirmă Luca la începutul cărții Faptele Apostolilor, el continuă relatarea Evangheliei după Luca cu ultimele zile ale lui Isus cel înviat pe pământ. Ca răspuns la întrebarea

ucenicilor cu privire la restaurarea Împărăției lui Israel, Isus a spus: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1:8). Acest verset ne oferă o schiță simplă a istoriei Bisericii Noului Testament, care atestă că cei ce au fost cu Cristos au ascultat de porunca lui.

- Ierusalim Fapte 1–7
- Iudeea și Samaria Fapte 8–12
- Întreaga lume Fapte 13–28

Ca un detaliu interesant, cartea Faptele apostolilor se concentrează în principal asupra lucrării lui Petru și Pavel. Mai sunt menționați și alții care au avut o contribuție importantă, cum ar fi Ștefan și Filip (ambii diaconi), precum și Barnaba. Petru a fost primul care s-a dus la neamuri, la un soldat roman pe nume Corneliu (Fapte 10), însă Saul (ulterior Pavel), eruditul iudeu convertit, și-a concentrat lucrarea asupra neamurilor și a dus Evanghelia până „la marginile pământului” prin cele trei călătorii misionare. Petru a scris două epistole, Pavel a scris paisprezece scrisori și epistole din Noul Testament (dacă includem și cartea Evreilor). Ioan, apostolul și fratele lui Iacov, a scris cinci cărți din Noul Testament (Evanghelia după Ioan, 1, 2, 3 Ioan și Apocalipsa). Iacov și Iuda, frați pe jumătate ai lui Isus, au scris câte o carte fiecare. Bineînțeles că evangheliștii Matei și Marcu au scris fiecare câte o carte, iar Luca (singurul scriitor neevreu din Biblie) a scris Evanghelia după Luca și Faptele Apostolilor.

Când ambasadorii lui Cristos au început să proclame („să fie martorii Lui”) că Cristos a fost răstignit (pedeapsa romană cu moartea), dar că a fost înviat din morți, Duhul Sfânt a descoperit veridicitatea acestei împliniri supranaturale a Scripturii multor oameni din Ierusalim. În Ziua Cincizecimii, 3.000 de oameni – din toată lumea cunoscută atunci – L-au

FAPTE 2—Biserica Noului Testament începe cu 120 de credincioși umpluți de Duhul Sfânt în Ziua Cincizecimii în Ierusalim.

FAPTE 28—cartea se încheie cu o biserică aflată într-o expansiune rapidă, care s-a răspândit din Ierusalim în mare parte a Imperiului Roman.

Ungerea Duhului Sfânt a fost cea care i-a împuternicit pe apostoli, pe alți urmași ai lui Cristos și pe cei care au crezut în Cristos prin predicarea Evangheliei în ziua Cincizecimii și imediat după aceea. Aceștia au clătinat religiile acceptate și culturile păgâne când au predicat că Isus este VIU.

acceptat pe Cristos ca Mântuitor și Domn (Fapte 2:41). La scurt timp, numărul bărbaților (fără să socotim femeile și copiii) care au fost cuprinși în împărăția spirituală a ajuns la 5.000 (Fapte 4:4). Alături de proclamarea Cristosului viu au avut loc multe vindecări și eliberări. A fost exact așa cum spusese Isus: „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși” (Marcu 16:17, 18). A lua în mână șerpi (Fapte 28:3–6) și a bea ceva de moarte nu aveau scopul de a fi o expunere intenționată a puterii lui Dumnezeu, ci mai degrabă sunt o referire la cazuri accidentale sau menite să facă rău. Aceste

manifestări supranaturale ale puterii lui Dumnezeu erau descrise ca „semne, minuni și lucrări pline de putere” (Fapte 2:22).

Semnele	ca un indicator sau simbol	Fac apel la înțelegere
Minunile	ciudate, neobișnuite	Fac apel la imaginație
Lucrări puternice	o putere ce depășește normalul, naturalul	Arată spre sursa supranaturală

A fost împlinit mandatul de a duce Evanghelia la fiecare națiune de pe pământ? Nici pe departe! Cu explozia demografică pe care o vedem în această generație, chiar dacă avem mai mulți oameni care îl cunosc pe Cristos ca Domnul și Mântuitorul lor personal decât în secolele anterioare (slavă Domnului pentru credințioșii cu care Își onorează Cuvântul), este clar că sunt mai mulți oameni care nu au experimentat mântuirea decât în orice alt moment al istoriei umane. Însărcinarea nu va fi încheiată până când fiecare persoană nu va fi avut parte de o prezentare inteligibilă a veștii bune. Aceasta este dorința inimii lui Dumnezeu. El „dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9). Fiecare persoană are capacitatea de a alege, iar Dumnezeu nu va încălca acest privilegiu pe care i l-a dat omului la creație. Cu toate acestea, „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca ORICINE crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea SĂ FIE MÂNTUITĂ PRIN EL” (Ioan 3:16, 17). Nu există restricții cu privire la cine poate fi mântuit. Oricine este binevenit să fie împăcat cu Dumnezeu în Cristos – iar noi am primit „propovăduirea aceste împăcări” pentru ei (2 Cor. 5:19).

Există însă niște constrângeri de timp în privința transmiterii acestui mesaj. În primul rând, viața în sine este foarte nesigură. Iacov ne aduce aminte „Nu sunteți decât un abur, care se arată puțințel, și apoi piere” (Iacov. 4:14). Bătrâni și tineri mor în fiecare zi. Pentru ei nu mai există nicio șansă la pocăință. „... oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9:27). Perioada de probă a omului se sfârșește la moarte. Nu mai există alte ocazii de a-L primi pe Cristos dincolo de mormânt (Luca 16:19–31). Prin urmare, dacă nu am mai avea niciun alt motiv, este imperativ să „semnăm sămânța” Evangheliei cât de repede posibil. Isus ne-a îndemnat să

fim harnici căci „vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze” (Ioan 9:4). Cu scopul de a corecta gândirea iudeilor care credeau că Împărăția va fi restaurată imediat, Isus le-a spus o pildă despre un nobil bogat care a investit în slujitorii săi și le-a spus „lucrați până mă voi întoarce” (Luca 19:11–27). Văzând starea de păcat a primului secol d. Cr., Pavel îi îndeamnă credincioșii din Efes: „Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele” (Efeseni 5:16).

În al doilea rând, aș dori să observăm cancerul îngrozitor al păcatului și perversiunii care cuprinde fiecare parte a lumii. Omul n-a evoluat niciodată înspre bine. Natura umană este depravată. Nu suntem în mod intrinsec buni. Pavel nu s-a ferit să vorbească despre acest lucru în apologia pe care o

face el mântuirii prin harul lui Dumnezeu. „*Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia... Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți*” (Efeseni 2:1–3) (sublinierea ne aparține). Este adevărat, ceea ce o generație face cu moderație, următoarea va face în exces. Găsim pe paginile istoriei biblice antice omorârea lui Abel de către fratele său Cain (Geneza 4:8). Lucrul acesta a continuat din generație în generație, devenind tot mai strigător și ostil față de un Dumnezeu iubitor. Privim acum la calamitatea îngrozitoare a avorturilor, în urma cărora sunt ucși milioane de copii. Homosexualitatea și perversiunile sexuale de orice fel sunt prezentate ca ceva bun, unii spunând chiar: „Dumnezeu ne-a creat în acest fel”. În epistola lui inspirată de Dumnezeu către credincioșii din Roma, Pavel demontează o astfel de idee crudă afirmând că „*Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor*” (Romani 1:24, 26, 28). Versiunea King James spune că Dumnezeu „*i-a lăsat în voia minții lor ticăloase...*” (Romani 1:28). O altă traducere spune că Dumnezeu „*i-a dezlegat*”, și-a luat mâinile de deasupra lor. Inimile noastre trebuie să fie mânite mereu de un sentiment al urgenței. În ciuda tuturor acuzațiile nesfârșite aduse la adresa credincioșilor ca fiind niște bigoți intoleranți, nu trebuie să îi respingem presupunând în mod greșit că Dumnezeu în sfințenia Lui i-a abandonat pentru totdeauna pe cei care se implică în astfel de practici respingătoare. Nu trebuie nici să fim desensibilizați față de răul care ne ofensează simțurile spirituale. Izvorul ce curge de la crucea lui Cristos poate să spele și astăzi orice păcat. Mesajul speranței trebuie vestit cu dragoste celor care au căzut în groapa disperării.

În al treilea rând, pe măsură ce se împlinesc profeții după profeție, recunoaștem că timpul cât a mai rămas din această eră a harului – era bisericii – este scurt. Eu am fost dus la biserică încă din copilărie. Prin urmare, de mai bine de șapte decenii, comunitatea credinței a fost centrul universului în care am trăit. Toate lucrurile s-au învărtit în jurul lucrării Domnului. Menționez lucrul acesta ca să vă spun că încă de pe vremea când eram un adolescent îmi aduc bine aminte nenumărate predici despre „venirea Domnului”. M-am pocăit de multe ori. Multe din profețiile la care se făcea referire – faptul că pentru a cumpăra și a vinde trebuie să primești semnul fiarei, că întreaga lume îi va vedea pe cei doi martori – mi se păreau greu de comparat cu realitatea acelor vremi. Astăzi, odată cu dezvoltarea tehnologică modernă, niciunul dintre aceste lucruri nu mai pare ciudat, ca să nu mai spunem imposibil.

În ultima Lui cuvântare despre „vremea sfârșitului”, Domnul a accentuat că trebuie „să fim gata” pentru venirea

Lui în orice moment. După cum vom vedea mai târziu, cred că Scriptura ne învață despre o răpire pre-tribulaționistă a Bisericii. Cu toate acestea, mare parte din învățăturile lui Isus se adresau iudeilor – aduceți-vă aminte că ei așteptau restaurarea împărăției pământești – iar relatările din Matei (capitolele 24–25) și Luca (capitolul 21) vorbesc despre evenimentele ce privesc cea de-a doua venire a lui Cristos. Acestea sunt evenimente separate, ambele având caracteristici distincte (mai multe despre acest subiect mai târziu). Ascultați cu atenție, nu doar că putem auzi bătăile ceasului nostru personal, dar și ale ceasului lumii, așa cum o cunoaștem acum. Nu este biblic, și cu siguranță nici lui Dumnezeu care vrea ca toți oamenii să fie împăcați cu El nu-I place, să ne închidem într-un adăpost – ascunși de lupta unui război spiritual – așteptând ca Domnul să ne ia ca să fim acasă cu El. Da, trebuie să ne uităm în sus (Luca 21:28) așteptând răscumpărarea noastră deplină. Această nădejde neclătinată în mântuirea noastră veșnică ar trebui să ne dea imboldul de a alerga spre Goliat (1 Samuel 17:48), în loc să fugim de el cuprinși de frică. Când înaintăm în Numele Domnului Isus, îndemnați și împuterniciți de Duhul Sfânt, fără să ne fie frică de consecințele personale, Evanghelia va fi făcută de cunoscut. Isus este biruitorul.

Lecția de viață: Desemnarea (alegerea) ca ambasadori ai Regelui regilor este cea mai mare onoare de care poate avea parte cineva. Știm din experiența personală că mesajul Regelui este adevărat, propria noastră experiență ne validează mărturia. În lumina complexității, constrângerilor și a urgenței însărcinării, îngreunați de propriile noastre incapacități, suntem obligați să ne încredem în Duhul Sfânt pentru ungerea, înțelepciunea și călăuzirea de care avem nevoie când pătrundem pe teritoriul „ostil” al împărăției întunericului. Chiar dacă ne este imposibil să convingem pe cineva printr-o dezbateră intelectuală iscusită, Duhul Îl va revela pe Isus Cristos ca Fiului lui Dumnezeu și Mântuitorul tuturor oamenilor. Isus continuă să Își zidească biserica, așa cum a promis.

Dr. H. MAURICE LEDNICKY a fost ordonat în cadrul denominației Assemblies of God și slujește de peste 50 de ani. Este autor de cărți, evanghelist, pastor, misionar și fost președinte al Central Bible College, Springfield, Missouri.

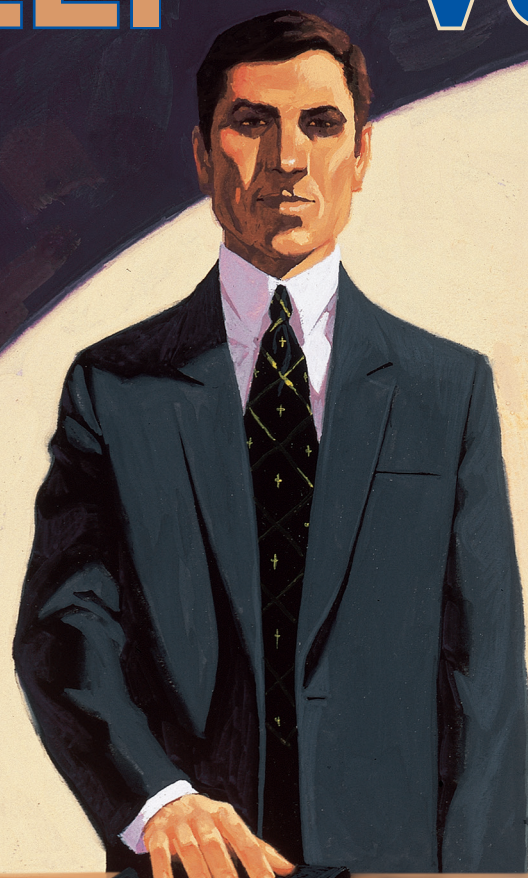
Articolul este preluat din KINGDOM LIVING © 2013 de H. Maurice Lednicky. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate.

Ce mod de a încheia această discuție – Isus își zidește Biserica Sa – ASTĂZI. Chiar acolo unde locuim, indiferent de dificultăți sau piedici, Biserica Lui merge înainte. Satan, cu toată înșelăciunea lui, nu poate înfrânge sau distruge ceea ce face Domnul nostru chiar în fața porților Iadului. Ne așteaptă o victorie minunată! Fiți încurajați. Continuați să predicați Cuvântul. Continuați să iubiți oamenii. Arătați Spiritul lui Cristos, acasă, în biserică și în localitatea voastră. Când ne vom reîntâlni, vom aborda subiectul Voluntari, nu sclavi! Tatăl nu ne obligă să-L slujim, ci ne dă posibilitatea să experimentăm prezența și dragostea Lui. Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi! Ne vedem curând!

H. Maurice Lednicky

LUCRAREA DUBLEI VOCAȚII

de Chris Rainey

Chemarea pastorului cu o dublă vocație este la fel de validă ca cea a pastorului implicat în lucrare cu normă întreagă. O slujbă seculară oferă ocazii de a întâlni oameni care n-ar auzi altfel despre biserică.

LUCRAREA DUBLEI VOCAȚII

Pastorii cu o vocație dublă au cel puțin două locuri de muncă, lucrând de obicei între 30 și 40 de ore pe săptămână la un loc de muncă secular și încă 25 sau 30 de ore în biserică. Cu un astfel de program, pastorii cu o vocație dublă se luptă să găsească echilibrul fragil între nevoile personale, ale familiei și ale bisericii, precum și cerințele unui loc de muncă secular. S-ar putea să le fie greu să participe la întâlnirile pastorale sau la alte evenimente, sfârșind adesea izolați. Unii pastori cu o vocație dublă se consideră inferiori deoarece nu sunt implicați cu normă întreagă în lucrare. Totuși, ca pastor cu o vocație dublă, puteți sluji eficient unor biserici mai mici care nu-și permit să plătească un pastor.

UN MODEL BIBLIC PENTRU LUCRAREA DUBLEI VOCAȚII

Înțelegerea modelului biblic al acestei lucrări s-ar putea să le fie utilă pastorilor cu o vocație dublă. Când mi-am început slujirea nu am fost conștient că urmam de fapt o strategie a vocației duble asemănătoare celei folosite de Pavel timp de un an și jumătate în Corint (1 Corinteni 9:7–15), timp de 3 ani în Efes (Fapte 20:32–35) și pentru o vreme în Tesalonic (1 Tesaloniceni 2:9). Meseria lui era de făuritor de corturi, un termen care a ajuns echivalentul vocației duble în cazul lucrărilor moderne.

În Corint, Pavel i-a învățat pe credincioși că un predicator are dreptul să-și câștige existența din Evanghelia. Cu toate acestea, el a refuzat să-și exercite acest drept de dragul

Deși Pavel a înțeles principiul general – lucrătorul trebuie să trăiască din Evanghelia – el a refuzat în mod voluntar acel sprijin în anumite situații.

Evangheliei (Fapte 18:1–11). Lucrul acesta i-a permis să predice Evanghelia (1 Corinteni 9:18) fără a fi o povară financiară pentru biserică (2 Corinteni 11:9). Pavel și-a descris relația cu corintenii și în termenii unui părinte care este gata să spună „voi cheltui prea bucuros din ale mele și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi” (2 Corinteni 12:15). Această atitudine jertfitoare este esența oricărei lucrări cu o vocație dublă. Cu un venit limitat, sau fără niciun venit din

poziția de slujire, un astfel de pastor slujește motivat de o dragoste jertfitoare.

În Efes, Pavel a trăit cuvintele lui Isus – „Este mai fericit să dai decât să primești” – prin propria lui lucrare. Pavel a lucrat pentru a-și acoperi nevoile personale, ca să poată sluji celor slabi dintre ei (Fapte 20:32–35).

La urma urmei, Pavel trebuie să-și fi considerat meseria de făuritor de corturi ca parte a purtării lui Dumnezeu de grijă (Filipeni 4:11–13). Pentru Pavel, slujirea într-o lucrare bazată pe credință nu era incompatibilă cu o strategiei de lucrare a vocației duble. Deși Pavel a înțeles principiul general – lucrătorul trebuie să trăiască din Evanghelia – el a refuzat în mod voluntar acel sprijin în anumite situații.

AVANTAJELE LUCRĂRII UNEI DUBLE VOCAȚII

Pastorii cu două vocații sunt descurajați uneori deoarece nu pot dedica mai mult timp lucrării din biserică. Este bine uneori să privim la aspectele pozitive ale unei astfel de lucrării.

Sprijinul financiar într-o biserică mică

Lucrarea unei vocații duble permite pastorilor să îngrijească de familiile lor în cazuri în care situația financiară a bisericii este limitată. Pastorul poate să ducă o viață decentă, iar biserica proclamă Evanghelia în comunitate. Chemarea pastorului cu o vocație dublă este la fel de validă ca cea a pastorului implicat în lucrare cu normă întreagă.

O diversitate binevenită între o slujbă seculară și lucrarea în biserică

În unele cazuri, pastorii s-ar putea să prefere lucrarea dublei vocații. Ei pot avea o anumită abilitate de lucru care le aduce satisfacție, chiar și atunci când nu sunt obligați să lucreze pe lângă slujirea lor. Timpul petrecut la locul secular de muncă îl ajută pe pastor să mențină o perspectivă sănătoasă asupra fiecărui aspect al vieții.

Ocazii de evanghelizare și slujire de la om la om

Unii pastori au contacte limitate cu necreștinii. O slujbă seculară le oferă ocazia de a întâlni oameni care altfel nu ar avea posibilitatea să audă despre biserică. Având un loc de muncă secular, pastorii pot fi un exemplu de evanghelizare ca stil de viață pentru bisericile lor.

O perspectivă laică

Pastorii cu vocație dublă pot privi viața comunității dintr-o perspectivă laică. Lucrul acesta îi poate face mai relevanți în predicare. O slujbă seculară îi arată lucrătorului adevărata condiție a comunității și cele mai presante nevoi ale acesteia.

Folosind ilustrații în predică inspirate dintr-un mediu secular de muncă, pastorii cu vocație dublă pot să-și învețe biserica cum să aplice credința la situații reale de viață.

DEZAVANTAJELE LUCRĂRII VOCAȚIEI DUBLE

Constrângerii de timp

Lucrarea dublei vocații limitează timpul pe care pastorii îl pot petrece în pregătirea predicilor, administrarea bisericii, vizite, responsabilități în familie, odihnă și recreere. Datorită constrângerilor de timp, pastorii cu o vocație dublă reușesc să lucreze doar cât să poată supraviețui, în consecință, s-ar putea ca bisericile acestora să aibă de suferit.

Pastorii cu o vocație dublă vor fi nevoiți să-și stabilească priorități în administrarea timpului, pentru a-l folosi cât mai înțelept. Chiar dacă bisericile pe care aceștia le păstoresc sunt mici, ei pot delega anumite responsabilități altor membri din biserică. Instruirea liderilor laici își merită efortul. Construirea unei echipe de slujire, chiar dacă implică doar o persoană sau două, ajută la ușurarea poverii pastorului și îi învață pe membri bisericii că fiecare persoană are o anumită contribuție la zidirea trupului lui Cristos.

Preocupări privind locul de muncă

Lucrătorul are adesea abilități limitate în ce privește locul său de muncă, ceea ce îi poate afecta nivelul de satisfacție. În schimb, unii lucrători s-ar putea să aibă slujbe bune care să le aducă un venit consistent și beneficii bune. Cea de-a doua situație poate pune la încercare dedicarea lucrătorului față de chemarea pastorală. Având experiență în ambele situații, recomand găsirea unei vocații care să ofere flexibilitatea necesară pentru îndeplinirea chemării și pentru urgențele care pot apărea în biserică.

O presiune mare asupra partenerului și a familiei

Deoarece pastorii cu o dublă vocație nu au suficient timp, partenerii acestora s-ar putea să sfârșească prin a-și însuși prea multe responsabilități în biserică. Ca o gospodină care are în casă și biroul pastoral, soția mea răspundea la majoritatea apelurilor și încerca să se ocupe de situațiile de criză, când eu nu eram disponibil. Sarcinile administrative cădeau și ele adesea pe umerii ei. La început, i-a plăcut să se implice astfel în lucrare, însă cu timpul a început să îi displacă modul în care oamenii o considerau persoana principală de contact în ce privește problemele bisericii. A sfârșit îndrumându-i pe credincioși spre mine, chiar și atunci când eu nu eram disponibil imediat.

În ciuda limitărilor de timp, pastorii cu o vocație dublă trebuie să-și facă timp să petreacă alături de soție și de familie. Chiar dacă nevoile presante ale slujirii necesită atenție, timpul

petrecut cu familia este o prioritate în viața unui slujitor cu o vocație dublă.

Percepția de lucrător inferior

Deoarece lucrătorii cu o vocație dublă nu prea pot participa la evenimentele pastorale, s-ar putea să se simtă într-o categorie inferioară în cadrul comunității pastorale. Totuși, lucrătorii cu o vocație dublă trebuie să-și facă timp pentru părtășia de care au atâta nevoie și să-și facă vizibilă prezența și lucrarea în rândul celorlalți pastori.

Abordând ceilalți lucrători din zonă, aceștia vor fi mai conștienți de nevoile voastre. Poate că și alți pastori au trecut pe unde treceți voi acum. Sfatul lor înțelept vă poate ajuta în această perioadă de lucrare. Odată ce ați făcut acest lucru, s-ar putea să fiți surprinși de modul în care deschide Dumnezeu ușa părtășiei cu alți pastori.

STRATEGII LEGITIME PENTRU LUCRAREA VOCAȚIEI DUBLE

Chiar dacă Pavel nu validează lucrarea vocației duble, el a folosit acest model în plantarea de biserici. Am face bine să luăm în considerare un model asemănător pentru plantarea contemporană de biserici.

Pe lângă plantarea de biserici, există și alte situații în care lucrarea vocației duble este potrivită. De exemplu, aceasta s-ar putea să fie o soluție bună pentru bisericile aflate în declin, pentru bisericile aflate în zone de criză economică sau în cazul unui membru al echipei de slujire dintr-o biserică aflată în creștere. Lucrarea vocației duble n-ar trebui privită ca fiind subordonată celei cu normă întregă, când există multe situații în care soluția potrivită poate fi cea a unui pastor cu o vocație dublă.

Norma și idealul Noului Testament rămâne pastorul susținut pe deplin de biserica locală. Cu toate acestea, lucrarea vocației duble poate contribui la înaintarea lucrării Împărăției în anumite situații. În acele cazuri, ea trebuie privită ca o strategie legitimă de lucrare.

CHRIS RAINEY a slujit ca plantator de biserici cu o vocație dublă timp de șapte ani și momentan este pastor asistent cu vocație dublă la biserica Englewood Assembly of God din Englewood, New Jersey.